

AVE MARIA

FEBRUAR 1953

Ave Maria

Nabožni slovenski mesečnik

VSEBINA: Zdaj ste luč v Gospodu (P. Fortunat) stran 33 - Mesec katoliškega tiska (P. Odiło) stran 35 - Prezidentova molitev, stran 36 - Domotožje po Bogu (P. Hugo dr. Bren) stran 37 - Tema, pesem (Limbarski) stran 41 - Sedež modrosti (P. Miršek) stran 42 - Baraga uči, Slomšek govori... (Prir. p. Odiło) stran 44 - Kaznjenec številka 3142 (P. Inocenc) stran 46 - Škozi vinarje gre moja pot... (P. Rudolf) stran 49 - Po kraljestvu križa, stran 50 - Božji preizkušenec (P. K.) stran 53 - Tudi ti izbiraš! (Lojze Tomažič) stran 54 - Vitez naše ljube Gospe (Prevedel p. Odiło) stran 55 - Kaj je res pretežko? (P. Alfonz) stran 58 - Lenontski odmevi, stran 60 - Kramljanje na zapečku, stran 62.

Urejajo in izdajajo
SLOVENSKI FRANČIŠKANI
v Združenih državah ameriških

St. Mary's Seminary, Lemont, Illinois - Tel: 494

Editor: Fr. Basil Valentin OFM

Business Manager: Fr. Cyril Shircel OFM

Naslov-Address: AVE MARIA, Box 608,
Lemont, Ill. - Telephone: Lemont 873

Naročnina - Subscription rate: Za U.S.A.
in Kanado \$ 2.50 - Za inozemstvo \$ 3.00

Tvoja naročnina je dar fantom, ki se v našem semenišču pripravljajo na duhovniški poklic. Naročnikov in dolžnikov se lemontska frančiškanska družina dnevno spominja pri molitvah.

Published once monthly - twice in October - by the Slovene Franciscan Fathers, Lemont, Illinois, in the interests of the Commissariat of the Holy Cross. - Entered as second class matter at the post office of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in section 1103, act of October 3, 1917. - Authorized July 14, 1945.

Printed by AVE MARIA PRESS, Lemont, Ill.

DRAGI ROJAKI ! Gotovo ste že slišali star slovenski pregovor: Povej mi, s kom občuješ - in povedal ti bom, kaj si! Pa ta pregovor velja? Prav gotovo, saj ga je sestavila ljudska modrost, ki ji nihče ne ve začetka, vsakdo se pa lahko iz življenja prepriča o resničnosti njenih naukov.

Povej mi, s kom občuješ! Povej mi, kakšen časopis prihaja v Tvojo hišo, pa bom takoj povedal, kaj si: ali si značajen človek, katoličan z dušo in telesom - ali pa le polovičar, ki ti v prevelikem zaupanju vase ni mar za dušno zdravje.

Morda bi slišal iz Tvojih ust hiter odgovor: "O, Ave Marija prihaja redno v mojo hišo!" Prav, čestitam Ti! Lepo je od Tebe, da prebiraš nabožni mesečnik! Kaj pa drugi listi?

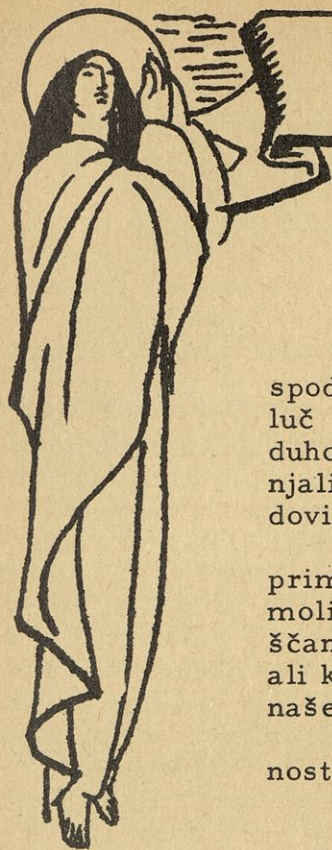
Namesto odgovora bi morda vzkipeł in mi zabrusil: "Kaj misliš, da sem otrok in ne vem, kaj berem? Ave Marijo naroča žena, jaz pa sem že desetletja naročen na svoje liste, bereva pa oba!"

Oho, sva že skupaj, prijatelj! Že razumem izmikanje. Katoliška hiša, na mizi pa poleg verskega tudi protiverski časopis, ki sproti uničuje to, kar prejemaš iz verskega lista. Kaj verjameš izgovoru "Meni nič ne škodi!", ki ga sebi in drugim ponavljaš? Kdo ve, koliko katoliških načel ti je že strup ugrabil; in koliko krivičnih očitkov proti Cerkvi, duhovnikom in veri Ti je podtaknil. Mimogrede, ne naravnost. Ko boš na poslednjo uro gledal življenje že z očali večnosti, boš spoznal tudi to svojo napako. A ne bo več čas odpovedati protiverski list. Še Tvoje ime bodo slovesno napisali vanj. . .

Menda drži, kar sem nedavno bral: Polovico protiverskih listov bi prenehalo izhajati, če bi vsi katoličani odpovedali naročbo. Naročniki podaljšujejo listom življenje in so soodgovorni za vse slabo, ki po listu prihaja med svet!

Kaj, ko bi v mesecu katoliškega tiska prelel te moje misli in pokazal, koliko je v Tebi katoliškega Slovenca?

Urednik

AVE MARIA

Feb. 1953 - Leto XLV

“Zdaj ste luč v Gospodu”

Vi ste luč sveta!”(Mt 5, 14) Tako je govoril Gospod svojim učencem. “Nekdaj ste bili tema, zdaj ste pa luč v Gospodu”(Ef 5, 8). “Vi ste izvoljeni rod, kraljevo duhovstvo, svet narod, priljubljeno ljudstvo, da bi oznanjali slavna dela njega, ki vas je poklical iz teme v čudovito luč”(1 Pet 2, 9).

Sveto pismo pogosto omenja luč. Navadno jo rabi kot primeru ali prisposodbo za milost božjo. Tudi cerkvene molitve so prežete z mislijo o luči. Pisatelji prvih krščanskih stoletij imenujejo krst zakrament razsvetljenja ali kar kratko: razsvetljenje. Krst nam podeli milost. Iz naše duše prepodi temo, napolni jo z lučjo milosti.

Razloge, da je luč simbol milosti, najdemo v lastnostih, ki jih ima luč.

Luč vzbuja življenje

Brez svetlobe ni življenja. Sončna luč vzbuja življenje v naravi in brez sončnih žarkov bi bil svet puščava. Ko ponoči sonce izgine za nekaj ur, na zemlji življenje spi. Čaše cvetic se zapro, veselo ptičje petje preneha. In ko se pozimi sonce umakne ter le napol izžareva svoj blagoslov, zgube rastline življenje, polja se spremenijo v puščave, dokler se ne vrne pomlad sončnega izžarevanja, ki prinese novo moč življenja.

Na veliko učinkovitejši način deluje milost v duši. Brez nje nima duša v sebi niti klice nadnaravnega življenja. Po milosti pa postane duša veličasten paradiž. Milost božja prežene iz nje temo greha, ki prinaša smrt, in jo napolni z božjim, nebeškim življenjem. Milost božja je začetek našega poveličanja v nebesih. V milosti izvršena dobra dela so pisana v knjigo življenja. Ta knjiga življenja pa je naša duša, ki je v posvečujoči milosti božji. In ko se duša loči od telesa, se odpre ta knjiga, v katero so vpisana zaslužna dela, molitve in žrtve. Čim več je zaslužnih del, čim več prav opravljenih molitev, čim več žrtev in odpovedi darovanih Bogu, tem večje bo plačilo, tem večja bo slava.

Duša, ki je v posvečujoči milosti božji, živi v večni pomladi. Le malo je krajev na svetu, kjer bi vladala “večna pomlad”, z drugo besedo: kjer bi bilo sonce skozi vseh dvanajst mesecev tako močno, da bi vedno rastle rastline in cvetele rože. Duša, ki je v milosti, ima tako pomlad. “Večna pomlad” ne pozna zime; kjer vlada, tam poganjajo rastline vedno nove cvetove. Duša v milosti poganja tudi vedno nove cvetove kreposti. In ti cvetovi-kreposti ne ovenejo: za vse je dovolj hrane, za vse je dovolj božjega sonca milosti. Samega Boga razveseljujejo.

Luč daje moč rasti

Po moči sončne luči se vzpenjajo rastline iz naročja zemlje proti ne-

bu, proti viru luči - soncu. Iz njega potem črpajo vase sile, ki so jim potrebne za razvoj in rast.

Milost božja dviga našo dušo k Bogu, ki je Luč, ki razsvetljuje največjo temo. O drugi božji osebi-Besedi pravi evangelist: "V njej je bilo življenje in življenje je bilo luč ljudi" (Jan 1, 5). Kristus je naša Luč. Samo v moči te Luči lahko rastemo v nadnaravnem življenju in krepostih.

Milost božja nas dviga k Bogu. Kdor veruje v milost božjo in njene odlike, se vedno z večjim hrepenenjem dviga k Bogu. To hrepenenje dobiva svoj izraz v molitvi in v dobrem namenu. Naše bivališče je v nebesih. Kjer je Bog, tam so nebesa. Duša, ki je v milosti, nosi Boga v sebi. "Ne iščite Boga tam gori, marveč v vas, kjer trpi zaradi vaše raztresenosti in pozabljenosti," je dejal kardinal Mercier.

Luč razsvetljuje

Luč razsvetljuje naše oko in ga napolni s sliko zunanjih predmetov. Brez luči ne vidimo ničesar. Naj je okoli nas še toliko lepih in dragocenih predmetov - ako ni luči, ki jih osvetljuje, nas njih lepota ne more zajeti.

Nekaj podobnega je z našo vero. Samo milost božja, s katero sodelujemo, za katero pripravljamo svojo dušo, kakor kmet pripravlja polje za setev, nam prinaša luč ter z njo kaže lepoto krepostnega življenja, lepoto Boga, Matere božje in nebes. V cerkvi več ljudi posluša pridigo. Eni so učljivi in čutijo, da jim božja beseda prinaša notranjo svetlobo, ki odkriva lepote nadnaravnega življenja; drugi pa se dolgočasijo in božja beseda jim ne prinaša luči. Zakaj? Ker prvi z milostjo sodelujejo, drugi pa se prav nič ne potrudijo, da bi pripravili svojo notranjost za božjo besedo.

Samo milost božja nam pokaže, kako smo majhni pred Bogom. Po milosti božji ponižni odkriva smisel Kristusove molitve: "Slavim te, Oče, Gospod nebes in zemlje, da si prikrl to modrim in razumnim in razodel malim" (Mt 11, 25).

Modri in razumni so oni, ki so ponosni na svoje znanje, ki vedo veliko povedati tudi o verskih stvareh. Modri so tudi oni, ki zelo hitro opazijo slabosti bližnjega. Znanje modrih in razumnih je samo razumsko, ne vodi jih do praktičnih zaključkov in dejanj. Kadar je treba izvršiti kako dolžnost in sprejeti nase kako žrtev, tedaj modri in razumni najdejo najrazličnejše vzroke, da opravičijo svojo lenobo. Tu sta dva pogosta primera:

Petek je. Dan posta, ko katoličan ne uživa mesa, ker tako veli cerkvena zapoved. Razumni najde izgovor: Težko delam, zame post ne velja!

So ljudje, stari in mladi, ki nimajo časa za nedeljsko mašo. Zakaj ne? Ves teden delajo, v nedeljo se morajo odpočiti. Tako se opravičujejo in menijo, da je to zadosten razlog za opustitev nedeljske dolžnosti.

To je modrost otrok tega sveta, ki prinaša v dušo vedno večjo temo.

Mali so pa tisti, ki z otroško preprostostjo in ponižnostjo sprejmejo evangelij. Verujejo, da je božje razodetje tako popolno, da nam kaže vse naloge in dolžnosti v jasni luči. Njihova vera je dejavna, ker v nauku svete Cerkve in v dolžnostih vere ne iščejo težav in nejasnosti, ampak se ponižno uklonijo božji resnici ter jo sprejmejo za vodilo praktičnega življenja. Njihovo notranjost razsvetljuje luč božje milosti.

P. Fortunat OFM

“Ko bi sveti apostol Pavel danes živel, bi vodil veliko tiskarno in bi bil urednik velikega lista...” je dejal neki pisatelj našega časa.

P. Odilo OFM

Mesec februar je določen za mesec katoliškega tiska. Papež Pij X., ki je bil pred kratkim povzdignjen k časti oltarja, je nekoč zapisal tele pomenljive in resnične besede: "Zastonj zidate cerkve, zastonj prirejate misijone, zastonj ustanovljate šole, vsa vaša dela bodo uničena in vsi vaši naporji bodo brez uspeha - ako ne znamo istočasno sukati orožja v ofenzivi in defenzivi katoliškega tiska!" Če je bilo to res v začetku tega stoletja, ko je svetniški papež vladal katoliško Cerkev, je to veliko bolj res danes, v drugi polovici našega usodnega stoletja.

Katoliški tisk je v zadnjih desetletjih čudovito napredoval in slavil premnoge zmage. Te zmage slavi še danes tu v svobodni ameriški deželi. Toda kdo ne ve, da je Hitler zaprl skoraj vse evropske katoliške tiskarne? In komunizem jih je toliko še bolj trdno zaklenil, ali pa vrtil njih tiskarske stroje v svoje satanske cilje. Pa tudi v sicer svobodnih deželah katoliški tisk daleč ne dosega svetnega, da že ne rečemo protiverskega tiska. V tem katoličani grešimo z grehom opuščanja. Kar vzemimo našo Ave Marijo! V šest tisoč izvodih prihaja med ameriške Slovence. Lepo število in reči moramo, da raste. A res je tudi, da bi moral imeti naš list desetkrat, petkrat pa prav gotovo, več naročnikov, da bi lahko dejali: "Ameriški Slovenci pa znamo ceniti katoliški tisk in nismo speča Cerkev!" Naročniki sami bi morali pokazati, da Slovenci ne spimo za dobro stvar. Vsak naročnik bi moral dobiti, in mnogokje bi bilo narejeno z lahkoto, nekaj novih. Samo v par sosednjih hiš bi stopil, pa bi bil apostol dobrega tiska, ne samo bralec. Toda mislimo, da to ni naša dolžnost. Nasprotniki pa si štejejo za najvažnejšo dolžnost: agitirati za svoje brezversko časopisje.

Toda v tem oziru ne smemo biti ozkosrčni. Kolikor mogoče ves slovenski katoliški tisk moramo podpreti. Čim bolj nesebični bomo pri tem delu, večji bo božji blagoslov. Ali ti je mar skupna slovenska katoliška trdnjava - tiskarna Mohorjeve družbe v Celovcu? Tam je slovenska katoliška matica, ki tiska knjige, molitvenike, katekizme, katoliške slovenske šolske knjige... Podjetje podpreš z naročilom knjig, ki jih družba izdaja. Si jih že naročil? Ali že imaš življenjepisa enega največjih slovenskih sinov, nadškofa Jegliča? Če te knjige ne boš naročil, četudi bi jo lahko brez posebnih težav, potem res ne vem, kako bi ocenil tvoje katoličanstvo oziroma tvojo zaspasnost. Kako nas na priliko komunisti osramoteli! Naj izdajo še tako lažnivo in zločinsko knjigo - niti en njihov privrženec je ne odklonil. Mesec katoliškega tiska ni samo to, da preberemo članek o katoliškem tisku in s tem je vse gotovo. To bi bili isto, kot pazljivo poslušati siromaka, ki ti razlaga svoje uboštvo in prosi pomoči, potem pa se z nekaj nasveti brez daru umakniti. Siromak potrebuje pomoči, ne besed! Katoliški tisk je treba podpreti, ne le priznavati njegovo nujnost!

Tu imaš deset zapovedi katoliškega tiska:

1. Beri samo katoliške časopise in knjige!

2. Mesto svetnega časopisa si za svoj dom naroči katoliškega! Protikatoliškega časopisa ne smeš imeti v hiši!

3. Dobre članke katoliškega časopisa in dobre knjige priporoči svojim znancem in prijateljem!

4. Bodi apostol katoliškega tiska, zlasti Ave Marije! Napiši kaj za katoliški tisk, širi katoliško čtivo!

5. Za razna poročna, godovna, božična darila izberi katoliško knjigo! Zdaj naj bo na vrsti "Nadškof Jeglič"!

6. Vprašaj svojega zdravnika, dentista in brivca, kamor zahajajo Slovenci, naj da v čakalnico tudi katoliški časopis in revijo Ave Marijo ter versko knjigo!

7. Ne zavrzi starih števil katoliških listov, predvsem mesečnikov! Čez čas bo-

do lahko še dragoceni.

8. Pomagaj pri farni knjižnici! Če je še ni, skušaj pripomoči, da se ustanovi!

9. Postani član Mohorjeve družbe!

10. Ne bodi nevoščljiv onim, ki nesebično delajo za katoliški tisk in imajo pri tem uspeh! Ne oviraj jih!

Z vso paro delajo za svoj tisk komunisti. Na tisoče in tisoče knjig, brošur in listov spravijo iz domovine med izseljene rojake. Niti en kos teh pošiljk ne obleži v omari, ker imajo povsod požrtvovalne agitatorje svojega strupa. Ta strup je pripravljen za naše vrste, mi pa smo sami zaspanci. Je skrajni čas, da se zbudimo!

Vstanite, na delo za katoliški tisk! Februar je mesec katoliškega tiska!

Prezidentova molitev

V času, ko takozvani moderni svet brez vere stavi svoje zaupanje v orožje in silo, vernega človeka prijetno iznenadi, ko najde ljudi, ki kljub visokemu položaju v človeški družbi ne pozabijo na besede svetega pisma: Ako Gospod ne zida hiše, zaman se trudijo, ki jo zidajo!

Nekaj podobnega se je zgodilo na dan inauguracije novega predsednika Združenih Držav. Pod vtisom velike odgovornosti in slabosti, da sam iz sebe ne bo zmožl uspešno opravljati službe, mu je privrela iz srca molitev. Prezident Eisenhower je pred 60 milijoni ljudi, ki so bili navzoči pri slavnosti ali pa so ji sledili na televiziji, v vsej ponižnosti molil sledečo prelepo molitev:

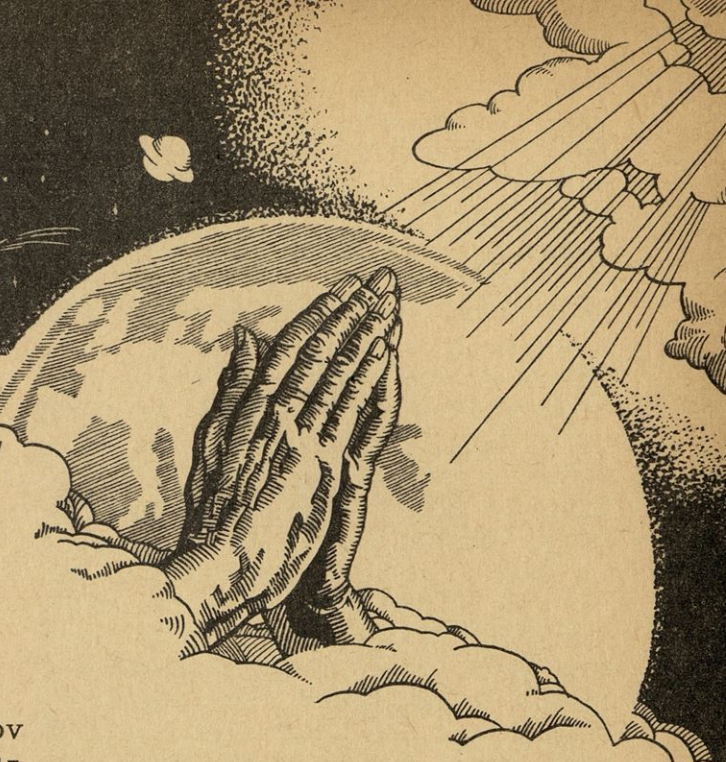
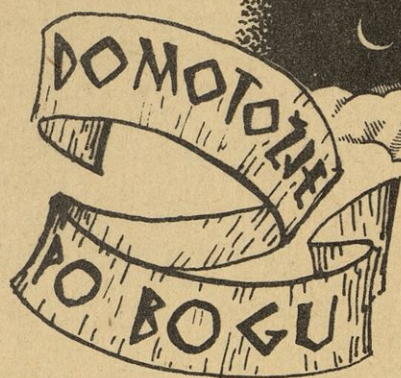
VSEMOGOČNI BOG! V tem trenutku, ko stojimo tukaj, se mi moji bodoči sodelavci v izvršilnem odseku vlade pridružujejo v prošnji, da bi Ti izpolnil in dovršil našo posvetitev službi naroda v tej množici in njih sodržavljanov vsepovsod.

Daj nam, Te prosimo, moči, da bomo mogli jasno ločiti pravilno od napačnega; nakloni, da bo vsa naša dela in delovanje vodila ta moč in zakoni te dežele.

Posebno Te prosimo, naj bo naša skrb za vse ljudi, brez ozira na položaj, raso ali poklic. Naj vlada sodelovanja in naj bo skupni namen teh, ki imajo v obsegu naše ustave različno politično mišljenje, da bodo tako vsi delali v dobrobit naše ljubljene domovine in v Tvojo čast. Amen.

P. Hugo dr. Bren OFM

Splošno znan je Tertulijanov izrek: Človeška duša je po svoji naravi krščanska. Torej ni po svoji naravi le verna, ampak celo krščanska, ker je lačna in žejna čiste resnice o Bogu, katero pa poseduje samo nepokvarjeno krščanstvo.

Prav za prav isto, le na malo drugi način, je izpovedal sveti Avguštin rekoč: Nemirno je človeško srce, dokler ne počiva v Tebi - o Bog!

Bogoznanci so to trditev tudi znanstveno utemeljili dokazujoč, da sta človeku spoznanje Boga in težnja po njem tako naravna, kot bi bila vrojena. Zato se moreta sicer zabrisati, a nikdar izbrisati iz uma in srca. Ko bogotajec misli, da je iz sebe izbrisal zadnjo sled o Bogu, mu srce nenadoma bolešno drhteče zakriči: Bog! Če mu prisluhne in sledi njegovemu domotožju po Bogu, začne zopet živahneje biti. Če pa ne, noče več biti, ampak je zadovoljno z manjšim zlom - s samomorom.

Resnico tega današnje tako zmaterializirano in bogopozabno življenje na debelo potrjuje. Na debelo pravim, ker pozameznikov ene in druge vrste ni nikoli manjkalo. V begu pred Bogom, v docela nevezani svobodi vseh svojih gonov, so iskali smisla življenju, dokler se niso našli pred iz-

biro: Ali nazaj k Bogu, ali pa v smrt, ker tako življenje ni vredno življenja! Večinoma so bili med temi taki, ki so se imeli za razumnike, a sveto pismo jih imenuje norce. Danes pa, ko je brezbožni in protibožni materializem zajel tudi ogromne ljudske mase, je takih razočaranih beguncev pred Bogom na debelo. Vrsta domotožnih bogoiskateljev se vedno daljša. Mnogi očitno priznavajo: Zmotili smo se, grešili smo! Drugi še ne čutijo te moči v sebi za tako grenko izpoved, zlasti ne, če so bili borbeni materialisti in brezbožci. A so že zavili na tajna Nikodemova pota. Koliko jih pa niha - bi dejal - med vrvico in jagodami rožnega venca ter - vrvjo ali kroglo. Tudi vrsta slednjih se daljša in širi. Končno gredo eni kot drugi na račun domotožja po Bogu, ki ga ne morejo izruvat iz svojih src.

Da, bogopozabni in bogomrzki materializem dandanespada, domotožje po Bogu je zopet na pohodu.

Amerika je še pred nedavnim veljala za obljubljeni deželo materializma, ne toliko na papirju kakor v praktičnem življenju. Saj nad polovico Amerikancev ni čutilo potrebe po pre-

roditvi v Bogu in kaki veroizpovedi, dasi niso borbeni brezbožci. Danes se tam materializem očitno krči, domotožje po Bogu je v vedno večjem razmahu. Ko je Amerika priprla vrata naseljenstvu, so mnogi domnevali, da bo porast tamkajšnjega katolicizma s tem hudo prizadet, ker je bil njegov glavni vir katoliško priseljenstvo. To bi se bilo tudi zgodilo, ko bi se ne bil odprl drugi vir, s katerim takrat še nihče ni računal. In ta vir je domotožje po Bogu, ki je zajel njen moderno-poganski del. Na vseh poljih se kaže probujena verska pomlad. Verska vprašanja, za katera nekdanj v javnosti ni bilo mesta, so na dnevnem redu, tako v razgovorih kakor v pisani, tiskani besedi. Svoj čas si pisatelji niso upali obdelovati verskih problemov, ker bi ne bili dobili založnika. Zdaj je po teh knjigah izredno povpraševanje. Radio je bil

- če izvzamem katoliške oz. krščanske ure - ves v službi tostranskega življenja. Za Boga v njem ni bilo mesta. Danes tudi tak, ki ni v verski službi, pozivlja na molitev in službo božjo. V glasoviti in žal tudi zloglasni filmski centrali Hollywood so filmske zvezde, ki z Rev. Peytonom po telefonu molijo rožni venec, z njim prirejajo krasne radijske verske programe in filme. In slovitemu radijskemu govorniku škofu Sheenu prisluškuje ter sledi na televiziji kar na milijone poslušalcev... Za premišljevalne redove v Ameriki nekdanj ni bilo smisla; danes je premalo samostanov te vrste, da bi mogli vsem prosilcem zadostiti in jih sprejeti. Sicer pa že samoštevilo konvertitov priča o silnem domotožju po Bogu. To število vsako leto dosega visoke tisoče.

V boljševiški Rusiji je že desetletja od vlade organizirano in z vsemi sredstvi vodeno borbeno brezboštvo na delu, da izruje iz ruske duše vsako

Škof Fulton Sheen, ki je bil kot prvi duhovnik izbran za "Mr. TV 1952."

Rev. Patrick Peyton s filmsko zvezdo Loretto Young pripravlja radijski program.

težnjo po Bogu. Že drugi rod dorašča, ki ga hočejo vzgojiti v tem duhu, v kolikor je to od njih odvisno. Na zunaj izgleda, kot da bi bili uspeli in da se jim bo to v nekaj bodočih rodovih docela posrečilo, če le ostanejo na krmilu. Mladina v tem vzdušju vzgojena se kar dobro počuti. A le na videz. V resnici je podobna zimski naravi. Na zunaj prostrano pokopališče preko leta tako bujnega življenja. Na znotraj pa, zlasti ko gre že na pomlad, porajajoče se novo, mlado življenje. Tako pokopališče verskega mišljenja in čustvovanja je na zunaj ruska boljševiska mladina. A v njenih srcih, morda v globini še nepokvarjenih ali pa že izžetih po nebrzdanih strasteh, se poraja domotožje po Bogu. Usta so morda še brezbožna, srca pa iščejo, da se odpočijejo v Njem...

Morda ste brali P. Georgejeva razadetja iz ruskega "Božjega podzemlja". Tam ste srečali celo vrsto takih po Bogu domotožnih src. Na primer tista ženska - boljševiski poročnik, ki je gledala pestro poljsko poroko. Belo oblečena nevesta gre, spremljana od svojih družic, s svojim ženinom v cerkev. Tam mu med pomenljivimi obredi poda roko v dosmrtno zvezo. Nato je pred bogato okrašenim oltarjem poročna sveta maša. Vse to je za tega ženskega poročnika čisto nov prizor. Kot zamaknjena sledi slikovitemu dogajanju pred oltarjem. Ko po končanih obredih vidi, da znanke poljubljajo nevesto, se še ona prerine do nje in jo prosi, če jo sme tudi ona poljubiti in če jo sme tovariš v njenem objemu celo fotografirati. Seveda ji je rada dovolila. Čez nekaj dni je poslala vojaka po fotografijo. Ob pogledu nanjo pa se je tisto noč v srcu boljševiske častnice vršil hud dvoboj: ali nazaj k Bogu, ali v smrt... V spominu na poteptano žensko čast, katero ji nihče več ne more vrniti, se je revica odločila za slednje. Zjutraj so jo našli mrtvo ob revolverju in drobnem pisemcu za mamo, v katerem

pravi: "Ljuba mama! Tu se ljudje v cerkvi poročajo, pred duhovnikom in za vedno. Ne kakor pri nas, kjer se ženin in nevesta komaj mimogrede vidita in zopet razideta. Jaz tega ne morem več prenašati. Pozdravljena, ljuba mama!..."

Ali pa zgodba onega ženskega stotnika, o katerem poroča P. George. Ta je poznega večera prišla k njemu v nočni obleki, češ da je njen mož odpotoval in ji je sami dolgčas. P. George je seveda preslišal njeno snubitev in ji je dejal, naj mu pove kaj iz svojih otroških let. Postala je prav zgovorna. V posebno lepem spominu je imela svojega očeta zdravnika, ki je bil silno dober do vseh trpečih. Pri spominu nanj je dostavila: "Kar ne morem verjeti, da bi bilo takega človeka konec, ko umrje." On ji odgovori: "Jasno, da ga ni konec! Saj ima vendar neumrjočo dušo!" — "Oh," tedaj vzklikne stotnica, "to je prelepo in bi le želela, da bi moglo biti res!" Nato sta se do štirih zjutraj razgovarjala o raznih življenjskih ugankah, kakor jih rešuje vera. Prišla je tudi naslednjo noč in vsa zadovoljna je prosila, če sme pripeljati tudi svojega moža, ko se bo vrnil, saj tudi on še ni imel prilike razgovarjati se o teh problemih. Dovolil ji je in vsak večer je bilo potem več takih Nikodemov v duhovnikovi sobi. Preden je zapustil Moskvo, jih je sedem poučil v veri in krstil ter jim podelil prvo sveto obhajilo.

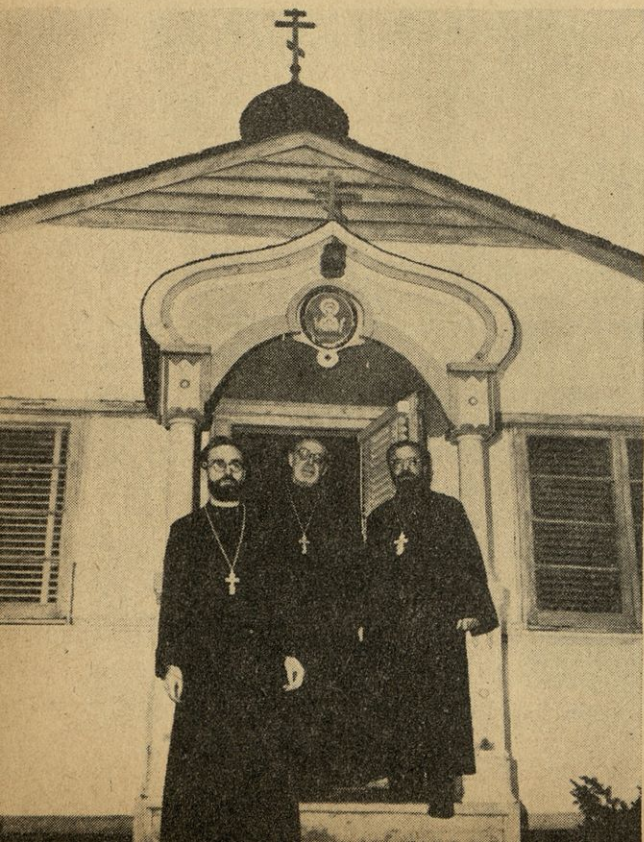
Kdo ve, koliko domotožja po Bogu je pod rdečo skorjo, pa mu zaradi tveganosti ni mogoče dati duška. Celó v zaupnem krogu ga je treba skrivati in na vse mogoče načine odvrčati od sebe vsak sum. Tudi o tem nam pove P. George kaj zanimive stvari. Ponovno je naletel na take, ki so se na zunaj kazali stoddotne brezbožce. Tako pripoveduje onekem borbenem na zunaj zagrizenem aktivistu in članu konsomola. Vsak, ki je poslušal njegove bogokletne izbruhe, je mislil,

da v takem srcu pač ne more biti mesta za Boga. A sam mu je zaupno priznal, da mu je med vojno pred Nemci nekoč huda predla in je tisti trenutek kar bruhnilo iz njega: "O Bog, pomagaj mi, le Ti me moreš rešiti!..." Drugikrat je bil duhovnik v neki slovaški cerkvi priča, kako sta prišli v hram božji dve Rusinji - sovjetska vojaka. Namerili sta korake v kapelico svete Male Cvetke. Nato je ena boječe pogledala okrog sebe, potem pa izpod plašča potegnila šopek vijolic in ga hitro položila Tereziki pred noge. Ko sta še malo pomolili, sta odšli. Kot so mu pozneje kmetje pripovedovali, to ni bilo nič izrednega. Čudili so se le, da so take ženske-vojaki huje preklinjali kot vsak moški.

Še drug slučaj navaja pisatelj v svoji knjigi. Nekoč so že pod večer prišli v neko vas in sklenili tamkaj prenočiti. Povelje se je glasilo, naj si vsak sam poišče prenočišče. Ženski stotnik, Maruša po imenu, prirobanti pred hišo neke ženice ter mamico nahruli: "Hej, stara, pripravi mi sobo, da pri tebi prenočim!" Vsa

prestrašena ženica gre, da izpolni povelje. A najprej spravi na varno svojo ikono, sveto podobo Bogorodice, in jo tako obvaruje oskrunjenja ali celo uničenja. Ikona je bila njena edina dragocenost, ki ji je še ostala. Kmalu potem ko stotnica sobo zasede, pridrvi zopet nad ubogo starko in sicer z zahtevo: "Kje imaš ikono, stara?" Ženica si misli na tihem, da tale hudiček še zaspati ne more, če prej ne oskruni kake svete podobe. Zato hoče utajiti, da ima v hiši ikono. "Hudiček" pa ji na njeno veliko začudenje pravi: "Sram vas bodi vseh skupaj, da ste zaradi par komunistov odstranili svete podobe!" Nato ženica privleče ikono iz blazine. Takoj jo mora obesiti nazaj na njeno mesto in prejšnji "hudiček" se ji spoštljivo približa, razprostire roke in moli: "Pod tvojo pomoč pribežimo... reši nas!"

P. George pa je srečal nekega na videz res pravega hudiča. To je bil ženski vojak Katra, ki ji noben moški ni bil kos v preklinjevanju, pijančevanju in raznih grozodejstvih. Nekoč je kar tako za šalo nekemu detetu, še v plenice povitemu, razbila glavo - ob prešernem smehu njenih tovarišic v vojaški suknji. Kar jo je še spominjalo na vero, je bila samo satanska strast, kako preklinjati ali sveto stvar oskruniti. Ko jo je P. George nekoč zopet srečal vso okajeno, ji je prijazno dejal: "Kati, zakaj pa vendar toliko piješ?" Po globokem požirku iz čutare je režaje odgovorila: "Da pozabim." In spraševal je dalje: "Kaj pa bi rada pozabila?" Odgovor se je glasil: "Vse! Življenje in smrt!" Potem mu je nekoliko odgrnila zaveso svojega življenja. Svoj čas bi bila rada mati z ljubljnim otrokom v naročju, ena takih, ki so jih znali duhovniki "začarati". Danes imajo za vse to le posmeh, tudi ona. A tu in tam jo le zajame misel,

Amerika pripravlja duhovnike na dan, ko bo Rusija svobodna...

da je tako življenje mirnejše, srečnejše in naravnejše. "Toda to so zame le še sanje. Preveč mož sem že med tem imela, preveč vodke popila in preveč Nemcev pobila. Zato hočem tako nadaljevati, dokler kaka krogla ne napravi pike mojemu življenju... Toda od kod šepetajoči glas v mojem srcu: Je še nekaj boljšega!..." je končala pripovedovanje. Ko ji je duhovnik dejal, da je to božji glas, ki jo snubi, se je pa ploha kletev vsula iz njenih ust. Zopet je nastavila steklenico in svoje domotožje po Bogu zalila z alkoholom.

Kako pa je treba v Rusiji verska čustva celo pred najožjimi skrivati in maskirati, priča sledeči slučaj. Aljoša in Marja sta se poročila, seveda na civilnem uradu, čeravno sta bila oba verna in bi se bila rada poročila v cerkvi pred duhovnikom. A ne on in ne ona nista vedela o vernosti in tihih željah drug drugega, saj nobeden od njiju ni bil gotov, da drugi ni izdajalec. Rodil se jima je prvi otrok, kateremu sta dala ime Ivanček. A verna mati je silno želela, da bi otrok prejel sveti krst. Kaj naredi? Ko je mož odšel za delj časa od doma, se je odpravila s svojim sinom dvajset kilometrov daleč k nekemu duhovniku, da ga je krstil. Vsa srečna je hitela s sladkim bremenom

nazaj domov, da bi prehitela možovo vrnitev. - Njen mož pa je prav tako čakal prilike, da bi Ivančka nesel h krstu. Ko je žena nekaj obolela, si je mislil, da bo otroka najlažje pogrešala. In je otroka skrivaj oprtal ter ga odnesel k istemu duhovniku, za katerega skrivališče je dobro vedel. Pri navedbi podatkov o novokrščencu pa se je duhovnik spomnil, da si je nekaj podobnega že pred kratkim zabeležil. Pogledal je svoj zapisnik in resnično: vse se je ujemalo. "Tega otroka pa že ne bom krstil!" je dejal očetu, ki ga začudeno pogleda. Zato pa nadaljuje: "Ker ga je pred nekaj tedni že mati prinesla h krstu." Šele zdaj je verni Aljoša spoznal, da ima v svoji Marji tudi verno ženo.

Brez pretiravanja lahko rečemo: če bi mogla ruska duša svobodno dati duška svojemu domotožju po Bogu, bi se po tako grenki preizkušnji pomlajena dvignila iz svojih katakomb. Pa ne le oni, ki so tjakaj rešili svoje verske svetinje, ampak tudi taki, ki ki so jih oskrunili in zavrgli. Ti v praznoti svojega srca še huje občutijo domotožje po Bogu. Naj jim skoraj zasije to sonce svobode. Fatimska Kraljica in mi z njo pa jim izprosimo milost, da bo Rusija vstala ne le pomlajeno krščanska, ampak tudi katoliška!

Tema

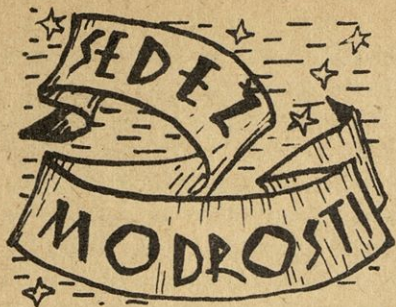
Iz prepadov tema zeva,
širi se in svet odeva,
v ovčjem oblačilu škrat
žrtev išče kakor tat.

Hlini se in prilizuje,
naskrivaj pa spono kuje,
zanke veže, mreže tke,
koder more jih razpne.

Ljuljko seje med pšenico,
ščuva laž na boj z resnico,
vero trga iz srca
ter se zlobno krohota.

Luč z neba pa v temo sije,
tudi če se sonce skrije;
tisoč zvezd tedaj gori
Njemu, ki ga mrak taji.

Limbarski

P. Miršek

Bog je obdaril kralja Salomona z občudovanja vredno modrostjo, da se mu je čudil ves tedanji svet in še danes prebiramo njegove spise. Od blizu in daleč so prihajali vladarji ljudstev k njemu, da so ga poslušali in se učili od njega modrosti. V svoji dvorani si je postavil predragocen tron iz slonove kosti in ga prepregel z zlatom. Na tem tronu je sedel, ko je sprejemal svoje obiskovalce, razlagal svojo modrost in presojal.

V tem Salomonovem tronu vidijo cerkveni učeniki predpodobo Marijino. Bila je tron, prestol, v katerem je počivala najvišja, neskončna Modrost - Bog Sin sam. "Srečni tron, v katerem je počival Bog Sin, večna Modrost!" jo pozdravlja sv. Peter Damijan. "Zato si ga je tudi okrasil z vsemi duhovnimi krasotami v najvišji meri."

Od tod je vzeta naš naziv v litanijah: Sedež modrosti.

Za vsakega otroka je mati, ali bi vsaj morala biti, sedež modrosti. Njena naloga ni samo to, da otroka da svetu in ga telesno vzredi. Mati ga mora tudi duhovno vzgojiti v vsej božji modrosti, da bo tako znal pravilno pojmovati svoje življenje ter bo živel tako modro, da se bo z njim časno in večno osrečil. Pa ne le za majhnega otroka, tudi pozneje v življenju, dokler jo človek ima, mu je mati "sedež modrosti", kamor se zateka po nasvete v težavah. In mati je tega vesela ter rada pomaga s svojo dolgoletno izkušnostjo.

Prav to je in mora biti za nas naša duhovna mati Marija. Kot soodrešiteljica nas ni s svojim Sinom Jezusom samo prerodila v otroke božje, temveč nam jo je dal Gospod Jezus tudi za "Sedež modrosti", kjer naj v vsem svojem življenju neprestano iščemo prave modrosit, da bomo tako ostali zvesti Bogu.

Marija je "Sedež modrosti". - Če je bil Kristus večna, neskončna Modrost sama, je bila Njegova Mati gotovo najmodrejše bitje, ki je kdajkoli živelo na zemlji. Polna je bila tiste modrosti, katere začetek je strah božji. Če sveti Duh okraši vsako dušo v milosti božji s svojimi sedmerimi darovi, v koliko večji meri jih je moral dati v dušo Marije, svoje Neveste, saj je bila "milosti polna". S tem jo je naredil tudi sprejemljivo za ono pravo modrost, ki ne razsvetli samo razuma, temveč vžge tudi v srcu vso polnost ljubezni do Boga, smatra vse posvetno za ničevno, vse božje pa za najvišji vzor človeškega življenja. V resnici moder je človek, ki priznava Boga za najvišjo dobrino, za največje bogastvo, za svoje vse, na drugo posvetno pa gleda samo v Bogu. Bi mogli drugače misliti o Materi božji?

Bog hoče od nas, da si prosimo to božjo modrost in po njej hrepenimo. Že pri Salomonu je to pokazal. Ob nastopu vladanja se mu je prikazal in ga vprašal, česa si želi. "Gospod," mu je odgovoril Salomon, "ti si naredil mene, slabiča in neizkušenega mladeniča, svojega hlapca, za kralja; daj mi poslušno srce do tebe, da bi znal razločevati med dobrim in slabim, da bi znal soditi ljudstvo!" In Bog mu je dejal: "Ker si prosil modrosti, sem ti storil po tvoji besedi in ti dal modro in razsodno srce."

Prav to hoče od nas tudi Marija. Njena želja je, da bi k "Sedežu modrosti" prihajali vsi njeni otroci prosit zase modrosti. Sveta Cerkev ima prav, ko ji polaga na usta besede sv. pisma, katere večkrat slišimo pri

pridigah na Marijine praznike: "Sedaj, otroci, poslušajte me! Blagor jim, ki se drže mojih potov. Poslušajte nauk in bodite modri! Blagor človeku, ki me posluša! Kdor mene najde, najde življenje in prejme zveličanje od Gospoda."

Ta Marijin poziv posluša tudi sv. Cerkev sama in se tako pogosto obrača nanjo za modrost. Papeži, škofje, vsi vladajoči v Cerkvi poslušajo Materino vabilo in iščejo pri njej modrosti, ki jim je potrebna pri vodstvu božjega ljudstva. Isto so iskali pri "Sedežu modrosti" cerkveni učeniki vseh časov od prvih stoletij krščanstva. Koliko izmed njihovih vrst si je samo po Mariji izprosilo božje znanje. Med premnogimi slučaji je zanimiv zgled velikega učenjaka in svetnika, Alberta Velikega iz dominikanskega reda. V nižjih šolah je slabo študiral in pozneje je mislil na izstop iz reda, ker tudi v bogoslovnih vedah ni prišel nikamor naprej. A obrnil se je z zaupanjem na "Sedež modrosti" in postal je eden največjih učenjakov ter svet še danes občuduje njegovo modrost.

Koliko je pa izmed ljudstva, izmed preprostih otrok Marijinih, hitelo v najtežjih slučaji k "Sedežu modrosti" in si izprosilo modrosti in nasvetov - kod bi mogel naštet? Gotovo je pa, da se nihče ni obrnil na Marijo zastoj.

Pri našem nazivu v litanijah opevamo torej najprej vso njeno veliko

modrost, s katero jo je tako bogato obdaril sv. Duh, opevamo pa tudi vse obilne darove milosti prave modrosti, katere nam je skozi vsa stoletja tako darežljivo delila. Pri tem pa se ponižno obrnemo nanjo tudi s svojim prosi za nas!

Marija, ti skrivnostni "Sedež modrosti", izprosi nam veliko milost prave modrosti, ki jo v življenju tako zelo potrebujemo! Mati učlovečene večne Modrosti, izprosi nam sedmere darove sv. Duha, predvsem dar modrosti, ki nam je potreben zlasti danes, pri toliki zmedu misli na svetu!

Veliki sveti Avguštin je nekoč - še pred svojim spreobrnjenjem - zaslišal glas: "Vzemi in beri!" In vzel je ter bral - in hoditi je začel po poti spreobrnjenja in končno svetosti.

Sveti Ignacij Lojolski je našel še kot vojak med razvalinami starega samostana debelo knjigo: Življenje svetnikov. Vzel jo je in prebiral - na njej je začel zidati temelje svojega svetništva in temelje svojega reda.

Ljubezen do dobre knjige je vedno znak in pogoj skrbi za svojo dušo, skrb za dušo pa je znak in pogoj svetosti.

Priredil p. Odilo

...da moramo imeti skrb za zveličanje in ta skrb mora biti naša prva skrb. V to skrb naj bodo obrnjene vse naše misli, naše želje in naša dejanja. Zveličanje je edino potrebna zadeva. Vse drugo nam ne bo nič pomagalo, če zveličanja ne dosežemo. Vse posvetno veselje, vsa posvetna čast in sreča, vse je prazen nič. Jezus sam je namreč povedal: "Kaj pomaga človeku, če ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi? Ali kaj bo dal človek v zameno za svojo dušo?" (Mt 16, 26)

Ko nas bo večni Bog poklical predse, nas ne bo vprašal, če smo bili bogati, imenitni ali mogočni na tem svetu. Vprašal nas bo, če smo se trudili vedno storiti le to, kar je bilo le Njemu k časti in naši duši k zveličanju. Srečen je, kdor je voljan rajši vse izgubiti: čast, premoženje in življenje, kakor pa kaj storiti, kar žali Boga in spravi dušo v nevarnost pogubljenja.

Nobenemu dnevu ne dajmo iti mimo, ne da bi napasli svojo dušo s premišljevanjem kakšne zveličavne resnice. Tako si bomo polagoma pridobili učenost svetnikov. In ne izgovarjajmo se, da nimamo časa premišljevati! Čas bi že dobili, toda trdne volje nam ne sme manjkati.

Prizadevati si za zveličanje nam mora biti torej najpotrebnejše opravilo na svetu. Vse mine, vse bomo morali zapustiti, morda že zelo kmalu. Naša duša ne bo vzela nič s seboj tja na oni svet, razen svoja dela: dobra in slaba.

Katerih bo več?

Premišljujmo to večkrat, dokler imamo čas! Kadar bo čas potekel, nam ne bo nobeno premišljevanje in nobeno kesanje več pomagalo.

Slo m š e k pa nam za mesec svečnice pove nekaj o sveči:

Kratka je pot od zibelke do pokopališča. V mraku se začne in v mraku se konča. Hitro mine naše življenje na svetu, kakor zimski dan, ko jutranji mrak večernemu roko podaja.

V začetku človeškega življenja je je postavljen spomenik in ravno tako ob koncu in na vsakem teh spomenikov gori sveča: na prvem krstna sveča, na drugem mrtvaška. - Krstna sveča nam kaže svete zveličavne vere svetlo luč, druga mrtvaška pomeni svetlobo trdnega zaupanja. Blagor tistemu kristjanu, ki mu ti dve sveči lepo gorita!

Mlado dete zagleda luč sveta, ko se rodi, toda njegova duša ostane v temi izvirnega greha, dokler je mati katoliška Cerkev po svetem krstu ne prerodi in razsvetli. Pri svetem krstu je vsakemu prižgana luč svete vere, ki nam sveti skozi vse življenje s svojimi zveličavnimi nauki. Zato duhovnik pri svetem krstu ponudi otroku gorečo svečo z besedami: "Sprejmi gorečo svečo in ohrani brez madeža svoj krst, izpolnjuj zapovedi, da boš lahko šel, kadar Gospod pride na ženitnino, njemu naproti z vsemi svetniki..."

V tej luči svete vere mora človek hoditi, po njenih naukih spoznavati Boga in Njegovo sveto voljo. Le po tej veri moremo razumeti resnice, katerih gola človeška pamet ne more razumeti. Sveta katoliška vera je duši luč, vrata življenja in začetnica večnega zveličanja. Skrbimo, da nam luč svete vere nikdar ne ugasne, da bo njena svetloba vsak dan močnejša. To pa dosežemo samo tako, če se svete vere prav trdno držimo, če krivo-vercev ne poslušamo in njihovih zapeljivih luči ne gledamo, ki večkrat ljudi tako slepari ter zapelje, da jim sveto vero vzame. Le en Gospod je, ena vera, en krst, ena prava luč, ki jo le sveta katoliška Cerkev prižiga in samo v njej gori. Zveličani bodo tisti, ki se Kristusove vere zvesto držijo in po njenih naukih natančno živijo.

Vse posvetno pa za človeka hitro mine. Vse, kar ima, mora zapustiti, ko se približa k zadnjemu mejniku življenja, na katerem gori mrtvaška sveča. Ta je za vsakega kristjana luč trdnega upanja. Ta luč posveti skozi mračna vrata smrti v veselo deželo večne luči in to človeka na zadnjo uro najbolj tolaži. Prelepa in tolažbe polna je ona molitev, ki jo Cerkev priporoča moliti takrat, ko umirajočemu podajamo v roke mrtvaško svečo: "Začelo se je mračiti, o Gospod, našemu bratu ali sestri. Razsvetli Ti, o Jezus, večna Luč, temo svojega služabnika! Polajšaj mu smrtne težave, naj mu sveti večna luč in sprejmi ga v večni mir!"

In še večja tolažba za nas je to, ker stoji na sredini med tema spomenikoma še tretji. Tudi na tem gori sveča, katere svetloba se tako silno lepo veže in spaja

s sijem prve in poslednje sveče. To je obhajilna sveča, luč ljubezni božje. Če ti luč krstne sveče kdaj ugasne, ob oltarju in ob večni luči v cerkvi, prav pri obhajilni mizi moraš svečo zopet prižgati. Pa na Marijo misli, ki je prinesla v tempelj Jezusa, Luč v razsvetljenje narodov! Ti pa nesi Jezusa večkrat iz cerkve, iz templja - v svojem srcu domov!

O, človek, varno in gotovo pot imaš do Boga, kjer je Mati pred Sinom, Sin pred Očetom. Mati kaže Sinu svoje naročje, Sin Očetu svoje rane.

Ugasnila bo nekoč tvoja krstna sveča - luč vere;

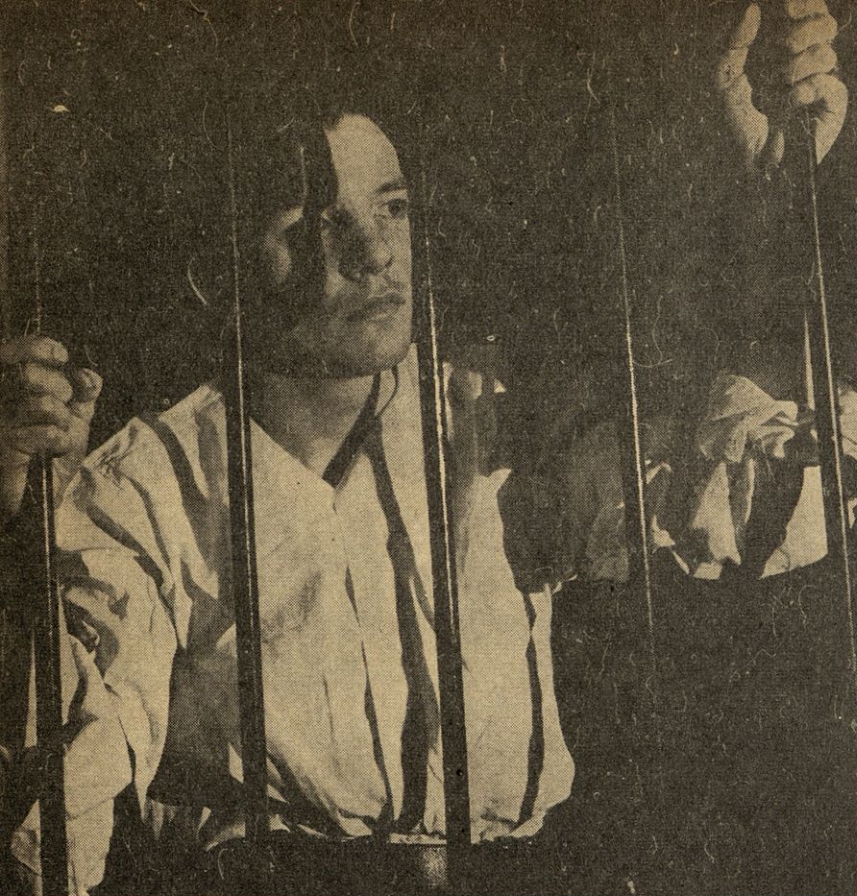
ugasnila bo tudi mrtvaška sveča - luč upanja;

večno pa bo gorela tvoja obhajilna sveča - luč ljubezni!

V nebesa ena pot pelja,
le ozka pot zveličanja:
kdor hoče priti v sveti raj,
za Kristusom le hodi naj!

Moj ljubi Jezus, prosim Te,
po pravem potu vodi me!
Da kjer si Ti, Zveličar moj,
bom tudi jaz, služabnik Tvoj!

Kaznjenec številka

3142

V imenu Viktorja Emanuela III., po milosti božji in volji naroda kralja Italije...

Tako je sodnik Dionisio Vittelli začel razpravo na porotnem sodišču v Rimu proti obtožencu Aleksandru Serenelliju.

Že na razpravi oktobra 1902. je bilo višje okrajno sodišče (Nettuno) nabito polno, kajti brutalni umor komaj dvajsetletnega fanta je pretresel vso provinco. V izid obsodbe ni nihče več dvomil, saj je Aleksander že na dan zločina priznal policiji, da je bil vzrok umora le nizka strast.

Zemeljska pravičnost je šla svojo pot. Iz Nettuna so krivca preselili v ječo Regina Coeli v Rim, kjer je 8. julija 1903. sledila ponovna preiskava na najvišjem prizivnem sodišču, pri porotnem zasedanju pa je bila izrečena končna obsodba. Zagovorniki so se zelo trudili, da bi Serenellija osvobodili ali mu vsaj omilili kazen. Tako je Aleksander lažno zatrdjeval, da je žrtev umoril zgolj za-

to, da bi prišel v ječo, dobil košček kruha in streho ter se rešil bednega življenja v močvirni pokrajini. Branitelji so skušali dokazati, da je mladenič slaboumen in za dejanje neodgovoren. Oče je bil pijanec, mati je umrla v bolnišnici za duševne bolezni in prav tam se je nahajal njegov brat.

Toda glavni tožilec Bozzi je svoj material skrbno pripravil. Trdil je, da je obtoženi Serenelli brez dvoma kriv proti 331-332 členu Kazenskega prava s svojo veliko moralno žalitvijo in zlorabo domačih zvez z družino, s katero je živel. Dalje je prekršil 364-366 člen Kazenskega prava, ker je prostovoljno do smrti zabodel dekletko Marijo, ki se je upirala njegovim zahtevam. Zločin je bil hladnokrvno premišljeno dejanje. Priče so povedale svoje, prinesli so s strjeno krvjo umazano obleko žrtve, obtoženec pa se pri vsem tem ni niti ganil. Izziivalna odpornost je svetila iz njegovih oči, posmeh njegovih ustnic se je zožil v trmo. Bozzi je nato prebral še izja-

ve psihiatrov dr. Giovannija Mingazzinija in dr. Nikolaja de Pedys-a, ki sta neodvisno a soglasno dognala obtoženčevo zdravstveno stanje. Niti v trenutku umora in niti sedaj nima Serenelli nikakih znamenj živčnih motenj...

Obsodba prizivnega sodišča je obveljala in največja kazen za mladoletnika je bila izrečena: trideset let ječe za moralno žalitev in trideset let za preiščeni umor. Predsednik sodišča je končno določil, naj obe kazni tečeta vzporedno. - - -

Leta so neusmiljeno tekla in o Aleksandru Serenelliju ni svet nič več slišal. Toda z beatifikacijo Marije Goretti je prišla na dan tudi morilčeva zgodba. Novinarski lovci za zanimivostmi so iznašli dostikrat neresnične zgodbe ter v natolcevanju in nizkotnem opisovanju tekmovali z Zolajem in D'Anunzijem. Vendar pravilno podana resnica lahko marsikomu koristi. Zato prinašamo zgodbo Serenellijevega življenja, kot jo sam opisuje po srečno prestani kazni in svojem spreobrnjenju. Takole se glasi:

"Moja povest ni lepa, morda pa bo komu koristila. Rodil sem se v družini osmih otrok dne 2. junija 1882. Dva sta umrla še prav majhna. Jaz sem bil najmlajši. Leta 89. sem prejel prvo sveto obhajilo, birman sem bil pet let kasneje. Leta 1903. v juliju so me odpeljali v kaznilnico v Noto, leta 1919. na Sardinijo, kjer sem bil 7. marca 1929. izpuščen. Nihče me ni maral. Končno sem se zatekel k oo. kapucinom v Ascoli. V resnici življenje ubijalca in grešnika ni lahko.

Eden izmed bratov je vstopil v semenišče, da bi postal duhovnik, a je živčno zbolel in je moral v umobolnico. To je tako zelo vplivalo na mojo ubogo mater, da je tudi ona kmalu nato zbolela. Takrat sem bil še zelo majhen. V boleštni razrvanosti me je hotela vreči v vodnjak, a brat me je pravočasno rešil. 'Boljše je

zanj, da umre, kot pa da bi trpel!' je kričala. Potem so jo odvedli in je nisem videl nikdar več. Nadvse sem jo ljubil, bila je silno dobra. Ah, kako zelo sem jo pogrešal!

Potem so se začele moje težave. V 'neumnih' letih bi potreboval nekoga, ki bi mi ob problemih čistosti stal ob strani, me vodil, čuval in razumel. Nisem ga imel. Edino materina ljubezen očiščuje in izpolnjuje praznoto srca. Edino ona zadovoljuje naravne težnje, ki se neizpolnjene kaj hitro sprevržejo v strastno poželenje. Imel sem sicer sestro in brate: Lucijo, Pietra, Enrica in Vincenza. Slednji je odšel v Ameriko, čim je odslužil karabinjere. Amerika ga je požrla: izgubil se je v tujini in danes ni sledu o njem. Sam sem se čutil zelo osamljen. Brati in pisati sem znal za silo. Ves denar, ki sem ga imel, je bil trdo prigraran.

Kmalu sem začutil hrepenenje po morju. Modra sinjina Jadranskega morja me je vabila v svoje naročje. Ljubil sem ga in stremel po svobodi razburkanih valov nepregledne širine. Nato sem dobil službo kot ribič; ure in ure sem prebil sam, v sanjah o lepši bodočnosti. Dobil sem tudi 'prijatelje'. Čistost nedolžnega pogleda nam je ostala le še v zasmeh in navadil sem se slabih dejanj. To je bil začetek moje poti v močvirje moralnega življenja, ki sem si ga sam pripravil s slabo tovarišijo. O Bog, ko bi le še imel mater!... Četudi sem jaz pozabil na Boga, On ni pozabil name.

Nato smo se preselili v Colle Giaturco, kjer smo prišli skupaj z Gorettijevimi. Bili so ljubeznivi, pobožni in zgledni ljudje, težki delavci. Ni bilo dolgo in grof Mazzoleni (zaradi velikih posesti smo ga imenovali 'rimski trgovec') nas je zvabil v dolino, v močvirje. Obljubljal nam je bel kruh in dobro službo. Očeta je spravil v svojo prodajalno in jaz sem mu pomagal. Nezdravo močvirje je

vplivalo name, da sem se popolnoma zaprl vase. Tolažbo v osamljenosti sem iskal v slabem čtivu: Il Message-re in La Tribuna illustrata sta silno kvarno vplivala name. Prenehal sem hoditi k zakramentom; le redkokdaj sem šel v Cisterno ali Nettuno in le enkrat stopil v bližnjo cerkev oo. pasionistov.

Potem sem se zaradi zdravja preselil nazaj h Gorettijevim. Slabe navade so me usužnjile. Mesece in mesece sem se boril sam s seboj. Saj je bila Marija tako dobra, čista in ljubezniva. Končno sem storil usodni korak. Predstavljal sem si lahko zmago. Grožnja s smrtjo naj bi mi do nje pomagala, pa ni, hvala Bogu! Drugo pa itak veste...

Ječa Regina Coeli je bila vse drugo kot zaželjena. Zelo sem trpel, a bil sem preponosen, da bi priznal. O, da! Čutil sem kesanje nad dejanjem, a ošabnost je vtisnila na moj obraz masko zakrknjenega zločinca.

Moja pot je bila grenka in trpka. Mislil sem, da bom z grehom dokazal svojo svobodo - a postal sem suženj strasti in končno suženj ječe...

Januarja 1903. so me poslali v Noto in me oblekli v kaznjensko uniformo številka 3142. Tri leta sem presedel sam v ječi. Zdelo se mi je, da bom znorel. Končno so mi odredili delo: s posebnimi železnimi glavniki sem cefral palmove liste v tanka vlakenca. Čuvaj je vsak dan pregledal delo in preštel tudi nas. Ponoči je ob deveti, dvanajsti in tretji uri obiskal vse celice. Bil je neznosno.

Edini dober človek je bil jetniški kaplan. Ta nas je razumel in nam z lučjo vere odpiral pogled v znosnejšo bodočnost. Govoril nam je o pomenu zadoščevanja, kazni, o smislu trpljenja. Po njegovih besedah ni nikdar prepozno in nič izgubljeno, da le ni duša na veke pogubljen.

Leta so tekla kot prah v peščeni uri, a do spokornika sem bil še daleč. Vendar so od časa do časa kakor piš

vetra ali nepozabno bučanje Jadranskega morja odjeknile v moji duši Marijine umirajoče besede: "Bog naj ti odpusti, Alessandro! Hočem, da boš z menoj v raj!..." Glodajočega črva v svoji vesti sem skušal s silo iztrgati iz srca, pa nisem mogel. Vendar je preteklo še mnogo let, predno me je pekoča vest vrgla na kolena. Šel sem k spovedi in Bogu priznal svojo krivdo.

Leta 1918. so me preselili v Biti Amone, šest let kasneje pa v Alghero, kjer sem dobil velik "S" na rokav. Zapali so mi "višjo" službo nad drugimi kaznjenci. V marcu 1929. sem bil izpuščen na svobodo. Kako trpko je bilo srečanje z Marijino materjo. Vse mi je odpustila, Bogu bodi zahvala!

Toda s tem se še ni končalo. Obsodba je nalagala triletno nadzorstvo po izpustu. Le od petih zjutraj pa do osmih zvečer sem smel biti izven hiše. V družbi se nisem smel prikazati, celo pri službi božji ne. Če sem hotel kozarec vina, sem moral ostati zunaj gostilne in ga popiti na pragu. Edino vera me je tolažila in mi govorila, naj vse to prenašam v zadoščenje in v duhu pokore.

Ko sem prestal še to kazen, nisem vedel ne kod ne kam. Kdo se meni za morilca in tridesetletnega kaznjenca? Povsod so pred menoj zapirali vrata. Zatekel sem se v samostan oo. kapucinov, pri njih sem zdaj že nad dvajset let vrtnar. Moj najsrečnejši dan v življenju je bil oni, ko sem pričal za Marijino proglasitev blaženim. Prepričan sem, da ona prosi zame v nebesih. Star sem že in ne bom dolgo, a Bog bo milostljiv meni grešniku. Vem, da se me bo usmilil.

Pa še nekaj! Ves svet prosim odpuščanja zaradi nasilja, ki sem ga storil svoji žrtvi Mariji Goretti in čistosti. Opominjam vse, naj se varujejo slabega čtiva in predstav ter vseh nevarnih priložnosti, ki vodijo v suženjstvo strasti in greha."

P. Inocenc OFM

SVETI OČE Pij XII. je v uradnem pismu podelil svoj apostolski blagoslov...

... vsem onim, ki s svojim vnetim pisanjem delajo katoliški tisk za živo orodje obrambe krščanske resnice in za glasilo duhovne vzgoje narodove vesti.

... vsem onim, ki mirno, a z delavno vnemo izvršujejo težko delo po katoliških tiskarnah.

... vsem onim, ki razširjajo katoliški tisk med ljudmi.

... vsem onim, ki vzdržujejo živo zavest moralne odgovornosti ter opozarjajo in svare one, ki ne vidijo nevarnosti protiverskega tiska.

... vsem onim, ki priporočajo branje katoliških časopisov vsem ljudem dobre volje, predvsem mladini.

... vsem onim, ki so si po branju katoliškega čtiva pridobili pravo mišljenje, ki jim narekuje dejansko spolnjevati njih državljan-ske in verske dolžnosti.

... in vsem onim, ki s svojimi gmotnimi sredstvi in darovi podpirajo katoliški tisk in mu pomagajo do uspehov.

Skozi viharje gre moja pot...

Kako živahni in veselo razpoloženi smo bili vsi.

"Ottily, nikar se tako ne smej! Če fotograf sedaj pritisne, boš imela za vedno skažen obraz. Kaj se pri vas samo smejite?" je Lucija dražila svojo prijateljico. Sedemnajstletni Rudi pa je moral slišati, naj se nikar ne odmika od svoje ženke. Pred letom dni sem ga poročil z zalim dekletom (Kitajci se poročajo zelo mladi), malo pred poroko pa krstil. In kako ti zna katekizem! Prav nič slabše od misijonarja.

Mene so potisnili v sredo med mestne veljake, na doktorjevo desnico. Otroci so posedli na tla pred nami. - Kar troje fotografij smo naredili. V cerkvi pri slovesnosti pa tudi dve, za katere

Izgnani kitajski misijonar p. Rudolf Pifko OFM nadaljuje svoje zanimivo pripovedovanje ob spominih, kakor jih je zabeležil v svojem dnevniku. Zadnjič nam je opisal večer, ko so ga poslednjikrat obiskali vojaki umikajoče se kitajske nacionalne vojske, in pa dan, ko so mu postajo zasedli rdeči "osvoboditelji". Tu sledi nadaljevanje opisa, kako je s kristjani praznoval dan 1. decembra 1950.

Rollin A. Reim, luteranski pastor, je protestiral pri Uradu za vzgojo v državi Iowa zaradi molitve na začetku in koncu šolskega pouka v državnih šolah. Toda Board of Education ga je zavrnil, ker bi po pastorejvem mnenju morali odpraviti tudi tradicionalno petje božičnih pesmi ter molitve z blagoslovom ob zaključni ceremoniji šolskega leta. Tako je ostalo pri stari "ločitvi Cerkve od države"...

Katoliški tisk v USA in Kanadi je v zadnjih dveh letih narasel za več kot 2,000.000 naročnikov. Število naročnikov verskih listov je doseglo rekordno višino v zgodovini katoliškega tiska: 17,251.449. Catholic Press Association ima v seznamu 549 publikacij. Od teh je 145 tednikov s 3,733.826 naročniki, 404 pa je revij s 13,517.826 naročniki. Tednik "Register"

še vedel nisem.

"Šen-fu, na gostijo moraš tudi z nami. Mesa smo nakupili in vina..." so me kar s silo vlekli s seboj. Petarde so pokale, da je odmevalo po vsej okolici. Prav kakor v dneh "osvoboditve".

Zvečer smo se vračali na domove s prijetno mislijo na cerkveno slavo in s tiho željo v srcu, da bi se krščanska občina še večkrat takole sesla in privabila k sebi toliko novih bratov in sestra. Gotovo je bila tudi Marija vesela lepega in zmagoslavnega dne v sredini Kitajske. Kako težak je bil tu misijonski začetek, zdaj pa je led prebit, kar je gotovo njeno delo.

Z radostnim srcem in trdnim zaupanjem v bodočnost mojega misijona kljub rdeči okupaciji sem pokleknil pred lepo ozaljšanim Marijinim oltarjem k večerni molitvi. Načrti so se podili po moji glavi, da skoraj nisem našel primernih besed za molitev zahvale in prošnje. Toda slutil sem črne oblake, ki so se bližali iz daljave, da s satanskim neurjem uničijo mojo misijonsko žetev...

Dne 3. decembra 1950. - "Kaj ste vsi tu? Eden, dva...pet...osem..."

Nastala je grobna tišina v napetem pričakovanju, zakaj so nas vse klicali k zborovanju. Včeraj sem prejel poziv okrajnega policijskega glavarstva, da se moram udeležiti sestanka, ki bo na glavni misijonski postaji Lingling za vse misijonarje naše prefektуре. "Kaj neki hočejo od nas?" smo se spraševali. Prva sobota je, mora že biti kaj odločilnega. Sobote nam vedno prinesejo kaj novega, zlasti prve v mesecu. Marijini dnevi. Marija nam sama poskrbi za žrtvice, da jih ni treba šele iskati.

Majhen mož v navadni vojaški obleki brez pasu je stal med vrati sobe, v kateri smo bili zbrani. Vljudno sem mu ponudil stol, pa se še zmenil ni. Le ogledoval nas je kot mačka miške, ki so se ujele v past in ji ne morejo več uiti.

"Sedite!" je ostro prekinil tišino, stopil h koncu mize, se moško postavil pred nas in vzel v roke majhno beležko. Njegove trudne oči so nas mrko motrile, nato je začel: "Vse tujce, ki spoštujejo zakone, bo ljudska vlada ščitila. Tudi vas hočemo zaščititi, ubogati pa morate nove zakone. Kdor jih bo prekršil, bo tudi po zakonih kaznovan. Pred ljudsko vlado je vsak enako vreden: tujec kakor domačin... Kmalu bo delitev zemlje. Zunaj so nevarnosti, roparji... Zato pa

smo vas poklicali semkaj. Nevarno je za vas hoditi okrog. Zato mora imeti uradno izdano pismeno dovoljenje policijskega glavarstva vsakdo izmed vas, ki hoče na cesto. Tako! Ste me razumeli? Kdo ni razumel?"

Nastal je molk. Predobro smo razumeli komunistično "varstvo". Onemogočiti nam hočejo na lep način naše delovanje.

"Kaj pa jaz, ki nisem od tu in moram nazaj na svojo postajo? Kje naj dobim dovoljenje za izhod na ulico?" sem dejal v skrbi za svoj povratek. Vsi so se zazrli vame.

Odgovor je bil kratek. "Ne moreš, ne smeš oditi! Tam te ne moremo varovati. Tu moraš ostati z drugimi!" In mož je brez pozdrava odšel.

Tako torej: hišni zapor na osrednji postaji... Mene so udarili s tem še huje, ker sem bil ločen od svoje postaje Lengshuitan. Sicer me pa tudi tam že pol leta niso pustili nikamor in brez vabila okrajnega glavarstva bi tudi danes ne mogel priti na sestanek. Kdo pa bi mi jamčil "varstvo" na poti? Zato sem se omejil na delo na postaji, obdeloval lep vrt, čebelaril, obenem pa vodil dispanzer, kjer sem sprejemal bolnike iz vse okolice ter jih zdravil z domačimi zdravili. Tako mi nihče ni mogel očitati brezdelja, pri tem pa sem skrito še nadaljeval pastirsko delo. Pred enim mesecem pa je oblast izdala prepoved kristjanom hoditi v cerkev. Dne 13. novembra je bilo. Vsa cerkvena opravila in shajanja vernikov so najstrožje zabranjena z uradno prepovedjo najvišje oblasti. Kolikor sem mogel, sem še misijonsko deloval, saj so verniki skrivaj hodili k meni. Zdaj pa bom moral ostati v Linglingu... "Udari pastirja in razkropile se bodo ovce!" Tako

ima 825.000 naročnikov, "Our Sunday Visitor" 714.000. Škof Sheen izdaja ameriško glasilo Družbe za širjenje vere z imenom "Mission" v 950.000 izvodih. Uradno glasilo Kolumbovih vitezov ("Columbia") izhaja v 776.013 izvodih, "Catholic Digest" pa v 521.751, dočim ima mesečnik chicaške škofije "Extension Magazine" 562.349 naročnikov.

Od 130 naših nadškofij in škofij jih ima 112 lastno glasilo, med njimi 106 tednikov. Izvršilni tajnik CPA je poročal, da smo v zadnjih letih pridobili nad dvajset novih katoliških publikacij.

Razveseljive številke! Ko bi imela Cerkev po vseh državah toliko svobode delovanja!

Izgnani kitajski misijonar J. McCabe je pripovedoval tole zanimivo zgodbo iz Šanghaja. Naši misijonarji so imeli že pred prihodom komunistov odlično

Kitajsko mesto Lingling, sedež prefektore Yungchow. Misijon stoji na hribčku sredi mesta

organizirano "Marijino legijo". Komunistično sodišče je zasliševalo člane. "Kdo je Marija, ki je organizirala to svojo legijo? Kje živi, kje dela, kje je njena družina? Moramo jo aretirati!"

Kristjani so razlagali, da je Marija božja Mati, da smo vsi njeni duhovni otroci in da živi v nebesih. Komunistični stotnik pa jih je prekinil: "Nikar mi ne pravite, da ni kje v bližini! Ta Marija nam je napravila že dovolj zgage in to prav tu v mestu. Biti mora prav v Šanghaju in v naši bližini!"

Komunist je govoril modrejše, kot je mislil. Da, Marija je vselej pri svojih otrocih!

Eisenhower je na dan sprejema predsedniške službe pred svojim govorom javno molil. S tem je izpolnil svojo veliko dolžnost, ki jo ima vsak predstavnik države, da namreč javno počasti Boga. Kajti tudi države morajo od

MESEČNI
MOLITVENI
NAMEN

Za moč vsem,

ki trpe preganjanje

bodo lažje uvajali svojo takozvano trojno neodvisnost Cerkve: kitajsko narodno cerkev, od vlade zasnovano in dobro organizirano gibanje za preobrat vernikov. Z zvijačo jih hočejo privedi do odpada. Še podvojiti bomo morali naše molitve za fante in dekleta, ki so v največji nevarnosti. V tolažbo nam je, da se tako dobro držijo. Kako jim je Rene zadnjič dobro odgovarjala in tudi Louise se jih prav nič ne boji. Le Miha je škoda, da so ga tako navdušili za narodno cerkev. Jože pa je odšel raje na delo v tovarno, ker se je bal, da ga bo materialistična šola pokvarila. Še čudno, da se Seinhua tako izvrstno drži, četudi so vsi proti njej. Celo starši jo napadajo zaradi njene zvestobe Cerkvi. Prav danes me je skrivaj obiskala in povedala razveseljivo novico, da je doma že majhen preobrat: oče je spraševal po meni, dasi je bil doslej hud rdečkar...

Ko bi mogel vzgojiti več katehistov in katehistinj, kako lažje bi dihal. Peter in Janko stavendo med ljudmi in kako radi ju imajo. Gotovo se bosta v teh dneh kaj tukaj oglasila, ko me ne bo nazaj. Takoj po našem sestanku sem jima sporočil po zanesljivi osebi, kako je z nami.

Vse postaje svojega misijona sem ta dan preletel v mislih. Kako bi še temu ali onemu pomagal? Kdaj se bomo zopet videli? Naslednjo nedeljo bi moral v Lengtanu krščeovati. Tako dobro so se pripravili, mene pa ne bo. Marija, varuj moje vernike, da ne bo odpadov!

Dne 7. marca 1951. - Močni udarci po vratih so me predramili. Sledil jim je ukazujoč glas: "Lu-ton-fu, odpri!"

Kaj pa je zopet? Mar sanjam? Zaspano sem pogledal na uro: enajst.

"Kdo je?" sem potegnil.

"Mi! Vstani, odpri!..." so kratko, sikajoče odgovorili.

Mi! Vedel sem takoj, kdo me je obiskal. Da bi nas vsaj eno noč pustili pri miru. Odprl sem in že so v sobo planili trije do zob oboroženi komunisti. Ob meni je stal šef policije, me obsvetljeval z močno žepno svetilko, v drugi roki pa je imel vame naperjen samokres. Nocoj bo pa lepa, sem si mislil. Z drgetajočim srcem sem se zahtekel k Večnemu, naj mi da pogum in mir srca, naj že pride kar hoče.

"Obleci se!" mi je ukazal. Z vso hladnokrvnostjo sem grabil za kosi obleke, ki sem jih sleherni večer lepo zložil ob postelji za podoben

primer. Kdo bi ne pričakoval teh nočnih obiskov v deželi "svobode"? Saj bi radi kristjane v žlici vode utopili, nas pa še bolj. V javnosti so začeli strupeno gonjo proti nam, sicer pa se trudijo pokazati uradno vljudnost z izgovorom na borbo za pravico in svobodo.

"Naj obujem tudi čevlje? Kam gremo?" sem vprašal, da bi dobil več časa za premislek in bi ničesar važnega ne pozabil.

"Obuj se!" Šef policije se je mimogrede sklonil nad posteljo ter privzdignil zglavje. Orožje bi radi dobili pri nas, da bi nas lažje prijeli. A staknil je le križ - naše orožje in našo moč. Nasmehnil sem se mu, prižgal laterno in vstal: "Tako! Pojdimo v božjem imenu!"

Dalje prih.

časa do časa po svojih predstavnikih dajati Bogu javno hvalo in ameriški katoličani smo novemu prezidentu Eisenhowerju hvaležni, da je to storil.

Ali so si "voditelji" slovenskega naroda, ki nočejo moliti ne javno in ne zasebno, že kdaj zastavili vprašanje, kam vodijo s svojim brezboštvom ubogo ljudstvo?

/ Iz šole
trpljenja/

P.K.

Bog nam je dal mogočnega pomoznega učitelja svoje šole trpljenja že v starem zakonu. Ime mu je: trpin Job.

V Lampetovih "Zgodbah sv. pisma" boš našel njegovo celotno zgodbo na str. 140. Pisatelj Lampe nam pove v uvodu: "V tej (Jobovi) knjigi nam daje sveti Duh prelep nauk, da trpi tudi pravičen človek. Zato, ker ga Bog preizkuša, čeprav ni žalil Boga z grehom." Je pa Job tudi mogočen zgled vdanosti v božjo voljo in izredne potrpežljivosti.

V deželi Hus je živel nekako v času Abrahamovem mož po imenu Job. Bil je človek po volji božji, bogaboječ in pravičen. Sam Bog se je pohvalil z njim in dejal satanu: "Ali si videl mojega služabnika Joba, da mu ni enakega na zemlji?" Pa ga je prepustil satanu, da ga skuša zapeljati od njegove zvestobe.

In zgodilo se je, da so bili pobiti vsi njegovi otroci: zbrani so bili v hiši, podr-

la se je in jih pokopala. Zatem je izgubil svoje premoženje: kos za kosom, do zadnjega. Vendar je v vsej svoji nesreči ostal Job zvest svojemu Bogu. "Gospod je dal, Gospod je vzel, kakor je bilo Gospodu všeč, se je zgodilo! Gospodovo ime bodi češčeno!..." je vdano govoril in mu dalje služil, da je satan škripal z zobmi.

Nato je Bog dopustil še težjo preizkušnjo. Hudi turi so se mu izpustili po vsem telesu, ki je postalo ena sama rana od podplatov do temena. S črepinjo si je strgal gnoj iz ran ter sedel na gnojišču. Neizmerno je trpel. Še njegova žena ga je žalila. "Ali si še vedno tako preprost? Blagoslovi Boga in umri!" mu je očitala. Njegovi prijatelji so ga prišli obiskat in tolažit, ko so izvedeli o njegovem trpljenju. A prinesli so mu le novo trpljenje: očitali so mu, da mora biti gotovo velik grešnik, ker ga je zadela tako velika in strašna kazen.

Vendar je trpin Job - kakor izgubo otrok in premoženja - tudi težko bolezen ter očitanja žene in prijateljev sprejel z občudovanja vredno potrpežljivostjo in vdanostjo v božjo voljo. Naravno je bilo sicer, da je tožil svojim prijateljem o svoji nesreči. A Bogu je ostal zvest in dokazoval je dobroto božjo v upanju: "Vem, da moj Odrešenik živi in da bom poslednji dan vstal iz zemlje in v svojem mesu gledal Boga!..."

Slednjič pa je težka Jobova preizkušnja minila. In Gospod je zvestemu trpinu povrnil vse, kar je nekdaj imel, celo v dvojni meri. Tako mu je Bog že na tem svetu poplačal vdanost v tako težkih preizkušnjah, s katerimi ga je obiskal. - - -

Veliki trpin Job nas s svojo nesrečo uči tole: Bog trpljenje dopušča, da preizkuša z njim svoje služabnike v njih zvestobi in si s tem pridobe toliko večje in lepše zasluženje pri Bogu. Dopušča slabim ljudem in tudi satanu, da jim povzročajo trpljenje, včasih silno mučno in dolgotrajno. Če moramo trpeti krivice, preganjanja, škodo ali bolezn, mislimo na Jo-

ba in lažje bomo prenašali svojo nesrečo. Če so vsega tega krivi hudobni ljudje, vedimo, da imajo pred Bogom tem večjo in težjo odgovornost, čim večja je naša nesreča. Maščevanje pa prepustimo Njemu.

Učimo se iz Jobovega zgleda zvestobe in vdanosti v božjo voljo! Bog bolje ve kot mi, zakaj nas je moralo trpljenje zadeti. V svoji neskončni ljubezni hoče vsekdar samo naše dobro, tudi s preizkušnjami, o tem bodimo trdno prepričani. Učimo se potrpežljivosti, ki nam more trpljenje samo olajšati. Kakor Jobu bo Bog tudi našo vdanost in dobro voljo obilno poplačal, velikokrat že v tem življenju, vselej in prav gotovo pa v večnosti.

L. Tomažič :

TUDI TI IZBIRAŠ!

Božičnega veselja je konec in jaslice smopospravili. A v ušesih še zvone ubrani zvoki svetonočnih pesmi in pred očmi je slika nebogljenega Deteta. Sv. Cerkev pa nam že po starčku Simeonu napove trdo resnico: "Ta je postavljen v padec in v vstajenje."

Živimo v dobi radikalizma. Kot še nikoli poprej, če morda izvzamemo prva stoletja krščanstva, nista tako trdo trčili skupaj dve popolnoma nasprotni ideji: krščanstvo in brezboštvo - Kristus in Satan. Svet se vedno tesneje zbira okrog teh dveh sil. Nobena ideja noče polovičarjev, vsaka hoče celega človeka in ni zadovoljna le s tihim soglašanjem v duši. Dela hoče, borbenosti hoče ena kot druga stran. Zdi se, da ta dvoboj dosega svoj višek.

Nihče ne more ostati nevtralen v tem gigantskem dvoboju. Vsak se bo moral odločiti na eno ali na drugo stran. Ali - ali! Si se že odločil? Za koga? Če za Kristusa, potem bodi res samo in popolnoma Njegov, dosleden

in borben katoličan, ki je pripravljen za svojo vero pretrpeti vse. "Kdor ni z menoj, je proti meni!"

Na misel mi je prišel dogodek iz evangelija, ko je Janez Krstnik s prstom pokazal na Jezusa: "Glejte, Jagnje božje!" Sveta učenca Janez in Andrej sta začutila namig, naj se Ga oklene-ta. "Kaj iščeta?" ju vpraša Gospod. "Učenik, kje stanuješ?" In Jezus jima reče: "Pridita in pogledjta!" Tako sta učenca šla za Njim. - Tudi v naši dobi dvatisočletne borbe med Kristusom in Satanom moramo prisluhniti besedi, ki je prišla iz božjih ust: "Hodi za menoj!" Tudi nas vprašuje Kristus, kaj iščemo. Iščemo onega, ki nam kaže pravo pot in to je le Kristus. Zakaj toliko gorja, zla in stisk na svetu? Ker so se mnogi v svoji slepoti odločili za Satana proti Kristusu.

Kristus vprašujoče upira pogled na nas: "Ali hočete tudi vi oditi?" Ne, Gospod! Tvoji hočemo biti in ostati!

Le tako nam Gospodov prihod na svet ne bo v padec, ampak v vstajenje.

VITEZ NAŠE

Prevedel
p. Odilo
O.F.M.

LJUBE GOSPE

Leo E.
Lovasik
* 1921.
† 1943.

voljo božjo. Moli zame, da bi bilo res tako!

BLIŽE OBZORJA MIRU

Kako ste vsi domači, mama? V vseh nešteti poletih v bližino nebes ste vedno v mojih mislih in mojih molitvah. Kolikokrat napolnjujejo mojo dušo spomini na dom! Pri tem pa vselej gojim vročo željo, da bi kmalu prišel dan, ko bom naravnal letalo naravnost v smer milega doma. Ob vsaki zarji novega dneva, ko se pozibavam gori nad oblaki, se čutim bliže onega obzorja, ki razliva vse naokrog svoj ljubi mir. In sleherni večer, ko gledam, kako padajo na zemljo temne sence, šepetam molitev hvaležnosti: da je zopet minil dan in da mu bo sledil še jasnejši v vrsti veselih dni. Pomni, mama, da so vsi ti vojni oblaki prevlečeni s srebrom. Blesk teh mojih srebrnih peruti odseva tako močno, da bodo s časom vse nebo prekrili srebrni žarki upanja in večnega miru.

Naj vas dobri Bog zavije v svojo ljubezen in svoje varstvo! Marija, naša ljuba Kraljica neba, naj bo ob vaši strani in naj vas tolaži zaradi mene! (Anglija dne 28. avgusta 43.)

ZADNJA SPOVED IN OBHAJILO
Nastopil je nov dan in sem še vedno na mestu, od koder sem ti včeraj

V SKLADU Z BOŽJO VOLJO

Saj ne vem, ali je bila sveta volja božja ali Njegova sveta dobrot, ki sem jo bil deležen po posredovanju nebeške Gospe. Prihranjen mi je bil namreč odhod v akcijo, v kateri je našel smrt dragi Bob. Le poglej, mama! Vse je bilo že pripravljeno, da se bom moral premakniti tudi jaz, še celo pred Bobom. Smo že povezali svoje stvari. Zadnji trenutek pa je bila naša edinica razdeljena: vzeli so le našega pilota in krmarja, da so dopolnili drugo posadko. Drugi pa smo nepričakovano ostali v zaledju, da pride vrsta tudi na nas. Ker naša edinica še ni popolna, jih je medtem že več odšlo, le mi še čakamo. Kdaj in kam gremo, ne vemo. Sicer malo slutim, kako bo z nami, a za enkrat še ne smem povedati. Upam pa, da se bo vse zgodilo v skladu s sveto

pisal, mama. Vesel sem, da nismo že včeraj odrinili, kakor je bilo v načrtu. Tako ne bi mogel biti pri sveti maši, a danes je nedelja. Ravnokar sem se vrnil od službe božje. Opravil sem tudi spoved in prejel sveto obhajilo. Maševal je neki frančiškanski duhovnik. Oltar je bil pripravljen kar v dvorani pred odrom, prostor za spoved pa na odru za veliko zaveso. Glej, mama, vojaštvo takoj najde primeren kraj za službo božjo, naj že bo na letalu, v strelskih jarkih, ali pa na gledališkem odru.

VEČNI DOPUST

Vojaško pravilo je: Kdor služi tri mesece v bojnih akcijah Evrope, dobi sedem dni dopusta. Po nadaljnih treh mesecih je zopet upravičen, da zaprosi za dopust. Doba mojih treh mesecev bo dopolnjena v enem tednu, mama. Nisem se še odločil, kje bom dopust sedmih dni preživel.

PREDVSEM MOLITEV

Mama, pred vsakim poletom molim tvojo "Molitev letalca". Z njo prosim Boga, naj drži razpeta naša krila, dokler smo v zraku. In priporočam se naši ljubi Gospe, Kraljici neba, naj bo z nami in naj premaga sovražnike. V tej vojni ne bodo zmagale le krogle, bombe in junaški napadi - predvsem bo zmagala molitev.

Tale molitev, združena z globoko vero in trdnim zaupanjem, je moje zdravilo za pomirjenje živcev: "Četudi bi hodil sredi smrtne sence, se vendar ne bojim ničesar, ker si Ti, o Bog, z menoj! Tvoja šiba in Tvoja palica sta me okrepili." (Ps 22)

Upam, draga mati, dati je to v zagotovilo, da ni vzroka skrbeti zame. Kraljica neba me varuje, mama, ne boj se! Naj tudi tebi pomaga! (Anglija dne 29. avgusta 1943.)

SREČEN IN VAREN

Zagotavljam te, mati, da sem zelo srečen in varen pred vsako nezgodo.

Ni treba skrbeti zame, saj Marija skrbi. Ponovno sem se posvetil naši ljubi Gospe, Kraljici neba, na njen praznik vnebovzvetja. In poleg tega: kaj bi bilo v teh dneh bolj primerno kot sveta spoved, maša in obhajilo, kar sem opravil? Ko sem se pogovarjal z Marijo, sem omenjal tudi tvoje ime in imena vseh domačih. In tako delam vsak dan v svojih molitvah.

GOREČA LJUBEZEN DO MARIJE

Hvala ti, mama, da prižigaš vsak večer lučko pred Marijinim kipom zame! Prosim, ne prenehaj! Nikoli naj ne ugasne! Njeno plapolanje naj te spominja, da sem ves v plamenih - duša in telo - v ljubezni do Marije, Kraljice neba. Dokler je ta plamen živ, toliko časa je v meni mir in upanje na častljivo združenje z njo, ki ga bom nekega dne dočakal.

PROTI DOMU

Z molitvijo v srcu in nadepolnim pogledom proti širnemu obzorju vidim v oblakih neprestano pisano mavrico. Ta bo vendarle enkrat oznanila mir in me bo pripeljala domov kakor srečnega škrjančka v gnezdo.

POSLEDNJE BESEDE

Večkrat mislim nate, mama, posebno na svojih dolgih poletih tam gori blizu nebes. Bog naj nam kmalu nakloni mir! Tako bomo res dosegli, za kar se borimo. Včeraj sem se Vas vseh spomnil pri sveti maši in svetem obhajilu.

Še vedno sem goreč v pobožnosti do Marije, Kraljice neba. Zagotavljam te, mama, da vedno čutim uspehe njene priprošnje! (Anglija dne 30. avgusta 1943. - dan Leonove smrti)

Mati ni niti malo slutila, da je njen fant-vojak govoril o "širnem obzorju" večnega dneva, da je iskal pisano mavrico, ki mu bo pokazala pot

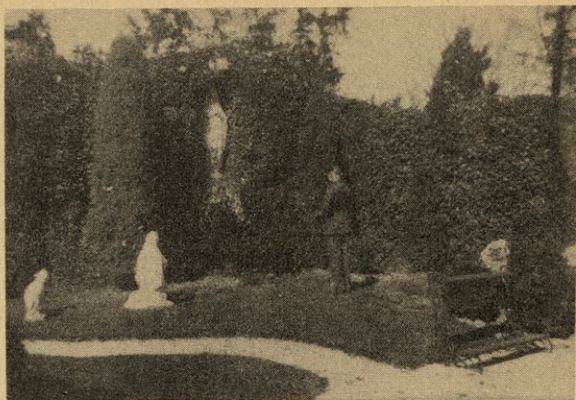
proti nebesom. Nikdar več domov k njej, temveč domov k drugi Materi - Mariji, katere "zlata hiša" je onkraj sinjega neba in migljajočih zvezd. Tja se dviga v visokem poletu njen Leon, da se sreča s Kraljico neba...

SREČANJE VITEZA S KRALJICO

Nikjer v svojih pismih in spisih ni Leon razodel toliko nežne in pristne ljubezni do Matere božje, Kraljice neba, kot ravno tik pred smrtjo. Njegovo mlado srce je kar prekipevalo vroče ljubezni do nje in iz vseh poslednjih besed odseva nevzdržno hrepenenje po Mariji:

"Večkrat, ko se dvigam v oblake, od mesečine osvetljene, gledam skozi okence poleg mojih radijskih priprav. Nedopovedljivi čudeži odsevajo pod mano, s katerimi je božji Stvarnik blagoslovil zemljo. In ko se ozrem proti srebrnobleščeči se luni, se mi zdi, da vidim v njenih žarkih podobo Marijino. Tako neizrečeno lepa in sveta se mi zdi tam gori, da nehote zašepetam: 'Glej, tam je ona, Kraljica neba, v svoji brezmadežni večerni obleki! Iz mojega srca privre molitev, ki jo je zanetila ljubezen do nje. In ko gredo preko lune volneni oblaki, se mi zdi, da skazujejo Kraljici neba globoko spoštovanje. Tudi oblaki so njeni služabniki, njeni dvorjani, ki ji prinašajo beli, čisti sij ljubeznivosti.

Potem se globoko zamislim in se vprašam: Ali sem res njen vitez? Ali

Naš Leon pred svojo Kraljico /Techny, III./

sem vreden, da bi bil Tvoj vitez? - Resnično vem, Kraljica moja, da ne zaslužim tega visokega naslova. Saj nimam nobenih priporočljivih lastnosti za to. Vseeno, Marija, vzemi me za svojo lastnino! Nauči me pravil Tvojega viteštva! Sam se jih izogibam, namesto da bi bil dober in pogumen. Kolikokrat omagujem v boju zoper moči satanove. Plamen ljubezni do Tebe v mojem srcu je preslaboten. Goreč hočem biti, večno goreč!

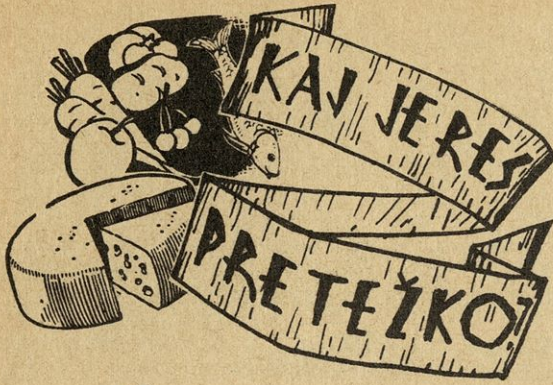
Marija, Kraljica neba, napravi me za svojega viteza! S Tvojo pomočjo lahko dosežem vse. Eno znamenje viteštva imam - uniformo, a ne po lastni zaslugi. In na uniformi imam zunanje znamenje letalca - značko dveh kril, ki naj bi spadala na drugo uniformo. Toda, Kraljica nebeškega viteštva, daj mi notranji znak - okras moje duše! Preskrbi mi odlikovanje "letečih kril" svojega viteštva, da se bom lahko dvignil nad oblake v Tvoje svete vrtove!

(Dalje prihodnjič)

Misijonski mesečni namen:

**ZA MILOST JUNAŠKE VZTRAJNOSTI
KITAJSKIM KATOLIČANOM**

Ena izmed težav, ki delajo preglavice današnjemu pomehkuženemu katoličanu, je post. Kar ne more in ne more razumeti, da bi bil Bog, ki nam je pripravil vse mogoče dobrote, s to zapovedjo Cerkve zadovoljen. Človek misli, da se mu dela krivica, toda se pošteno moti.

Že prve strani svetega pisma nam govore, da je dal Bog človeku sicer vse na razpolago, le eno drevo v raju si je pridržal z izrecno prepovedjo, naj od njega ne je. Tako je postavil Adama in Evo na preizkušnjo, ki je bila pri vsem bogastvu raja kaj malenkostna odpoved. Ali sta preizkušnjo srečno prestala? Zapeljal ju je satan z obljubo: Če bosta jedla, bosta kakor Bog. Pogubonosne besede, ne le za prva človeka, temveč za nas vse. Več jima je bila lažna samostojnost, kakor pa pokorščina Onemu, ki ju je ustvaril ter jima podaril raj.

Kaj nismo prvima človekoma tolikokrat podobni? Samostojnosti hočemo, srečo iščemo na svojih potih, pozabljammo pa, da pelje do nje le ena steza: preko žrtev in odpovedi. Svet misli, da se bo dokopal do svobode in sreče z uživanjem in ugoditvijo vsakovrstnim željam, četudi s tem prelamlja božje in cerkvene postave. Pa doseže vselej ravno nasprotno: pogreza se vedno globlje v suženjstvo greha.

In vendar nam Bog tudi danes ponuja raj srčnega miru in zadovoljstva, katerega sad bo večni raj. Pot

do njega je vestno izpolnjevanje postave, božje in cerkvene. Kaj smo Bogu, ki je v naše odrešenje poslal na svet in v smrt celo lastnega Sina, za ponujeno milost dovolj hvaležni? Gotovo ne, če si pri vsaki priliki iščemo okenca, skozi katera se izmuznemo katoliški dolžnosti, ali si jo s sto puhlimi izgovori razložimo v svoj prid, samo da nam ni treba preveč žrtvovati v božjo čast.

Sv. Cerkev nam daje s postnimi dnevi lepo priložnost, da damo Bogu čast in zahvalo za številne dobrote, ki nam jih naklanja, obenem pa zadoščujemo za svoje prestopke. V primeri s tem, kako strogo so se pokorili kristjani prvih stoletij, je naša dolžnost ob petkih in drugih dneh posta ali zdržka zares malenkost.

Pa bo mogoče kdo dejal: Pridem v take okoliščine, da se mi ni mogoče vzdržati mesa. Kaj bodo rekli, če bom delal izjemo? Zasmehovali me bodo in me imeli za nazadnjaka...

Kaj torej storiti? Prilika je, da izpoveš svoje versko prepričanje. Le na dan z besedo in dejanjem! Prej bodo občudovali tvojo zvestobo do prepričanja, kakor pa tvojo omahljivost in popustljivost, ki meče senco ne le nate, ampak na slehernega člana tvoje vere. Če pa si zvest postavi ter z zgledom pokažeš, kaj si in kaj je tvoja dolžnost, potem bo tvoje zadržanje apostolat, ki bo morda marsikaterega mlačnega katoličana privedel do zpoznanja, kaj je prav. Katoličani smo včasih čudni patroni: sram nas je. Marsikdaj nas drugoverci visoko prekašajo v javnem izpolnjevanju svojih postav.

Včasih nam morajo naši otroci, ki so komaj začeli svoje versko življenje, s svojim zgledom pokazati na to, kaj smo dolžni storiti.

V krščanski družini, ki pa se ni dosti brigala za verske dolžnosti, tudi postno ne, so imeli prvoobhajanca. Najmlajši otrok se je z vso ljubeznijo

oklenil krščanskega nauka, ki ga je razlagal katehet. Ko je prišel prvi petek po dnevnu svetega obhajila in je imela družina zopet meso na mizi, se ga dečko ni dotaknil. Oče se je raz - hudil in zahteval od otroka, naj je tudi meso, a brez uspeha. Sinko mu je prav korajžno povedal: "Oče, to je greh, danes je post. V vsem te ubogam, ukaži kar hočeš, v grehu pa ne!" Očetova jeza je vzklopela: otrokove besede so mu vzbudile vest, ki jo je potlačil z kletvijo. Pretepel je sina ter ga zaklenil v sobo: "Nočeš me ubogati, pa še drugega ne dobiš! Le posti se!"

Ko je odšel oče v službo, je v sobo stopila mati. Kaznovani otrok se ji je smilil in prinesla mu je priboljšek. Toda mali gorečnik ga ni hotel vzeti. Nedolžno je pogledal materin obraz in ji resno pojasnil: "Ne, mama, ata je prepovedal jesti. Njegova prepo - ved ni greh, zato ga hočem ubogati."

Mati se ni mogla zdržati solza. Ko je prišel oče domov, mu je povedala o otrokovi pokorščini. Mož je bil pre - magan.

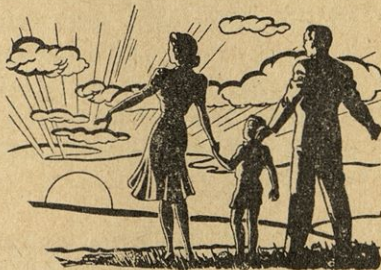
"Johnny, imel si prav. Bil si pokoren očetu, kakor te uči vera, in celo tedaj, ko sem ti delal krivico. Mi vsi pa moramo biti pokorni Bogu. Le nič se ne boj: odslej ne bo na naši mizi več mesa ob petkih. . ."

Mali apostol je zmagal. - - -

Morda ste tudi v vaši družini morali iz ust otroka slišati očitek, da ne delate prav. Boga zahvalite zanj, če je tako dober, kot naš Johnny. Z zgle dom praktičnega katoličanstva mu kažite pot v lepo bodočnost!

Držimo post! Doma, v restavraciji, na obiskih! V zahvalo za dobrote božje se zdržimo mesnih dobrot v dneh, ko nam jih zapoved odtrga. Ali je to res tako zelo težko?

P. Alfonz OFM

Če hočeš biti dober oče ...

... ne skrbi samo za zemsko srečo in za telesno zdravje svojih otrok, temveč v prvi vrsti za njih večno zveličanje in versko življenje.

... se zavedaj, da moraš svojim otrokom dajati vedno in povsod dober zgled.

... spoštuj vedno svojo ženo, ki je mati tvojim otrokom. Le tako bodo tudi otroci spoštovali svoje starše.

... se zanimaj, kaj tvoji otroci berejo, kakšna gledališča obiskujejo in v kakšno družbo zahajajo. Kdor to opušča, zanemarija veliko dolžnost.

... ne zahtevaj samo od otrok, da te spoštujejo in ubogajo, temveč tudi živi tako, da te bodo lahko spoštovali in ubogali.

... ne priganjaj le svoje otroke moliti, temveč tudi sam moli z njimi. Še več: ne moli le s svojimi otroci, temveč tudi sam moli zanje. Taka molitev koristi staršem in otrokom.

LEMONTSKI ODMEVI

ZIMSKI MESECI tečejo v Lemontu zelo počasi, četudi gre delo svojo pot in ga nikdar ne zmanjka. A Romarski dom je zaprt in romarjev ni, ki vse lepe mesece kar mrgole po naših treh gričkih. Zdaj se oglašajo le posamezni iz okolice, ki pridejo k Mariji Pomagaj z nujno prošnjo za pomoč, ali pa jim je le dolgčas po ameriških Brezjah.

● P. Ciril je govoril na fari sv. Jurija v So. Chičagu članom društva Najsv. Imena. P. Vianej pa je vodil štirideseturno pobožnost na fari Presv. Trojice v Indianapolisu, Ind. V postu pa nas bodo najbrž klicali na več strani.

● Naši kleriki so imeli v zadnjem tednu januarja izpite prvega semestra. Ko bi videli, kako

je v takih dneh klerikaška družinica "živahno nervozna". Pa vse mine in tudi izpiti. Zdaj imajo nekaj dni počitnic, ki jim bodo pripravili prijetne urice na ledu našega Bleda. Potem pa bodo zopet na vrsti šolske knjige.

● Vsem, ki bi želeli Ave Maria Koledar 1953, sporočamo, da imamo še nekaj izvodov v zalogi in ga lahko naroče. Bo pa kmalu pošel, zato pohitite. Lani mnogim nismo mogli več ustreči, ker so se oglasili prepozno.

Obenem naprošamo vse naročnike, ki Koledarja po pomoti niso prejeli, naj nam sporoče. Dokler jih imamo, z njim še lahko postrežemo.

● Upravnik lepo prosi, naj bi vsi javili vsaj v

teku enega meseca, če ne bi dobili odgovor naše uprave, da smo prejeli pismo. Tudi smo že večkrat prosili, naj bi namesto denarja pošiljali v pismih Money Order ali ček. Za pisma z denarjem, ki se izgube, ne odgovarja pošta in tudi mi ne moremo.

● Vsem čč. gg. župnikom slovenskih fara, ki so na Baragovo nedeljo, 25. januarja, v svojih cerkvah oskrbeli kolekto za Baragovo zvezo, se v imenu Zveze iskreno zahvaljujemo. Kar lepe vsote posameznih fara bomopriobčili v prihodnji številki. Nekateri Fathri so poslali Zvezi še svoj dar, za kar naj jim Bog povrne. Iz fara, kjer kolekto v cerkvi ni bilo, pa tudi že prihajajo pisma z darovi posameznikov. Znak, da se ameriški Slovenci le za-

nimamo za plemenito Baragovo stvar in nam ni vseeno, kako napreduje delo za rojakovo proglasitev blaženim.

● Iz Marquette smo dobili sporočilo, da se že pripravljajo na čim slovesnejšo proslavitev stoletnice marquetteške škofije, katere prvi škof je bil Baraga. Slovesnost bo združena z vsakoletnim Baragovim dnem. Odbori za organiziranje posamežnih sporedov so že imenovani, vse fare pa so začele z molitvijo za dober uspeh.

Stoletnica Baragove škofije bo nov korak za

poznanje našega rojaka po širni Ameriki, ne le med Slovenci.

● Si se morda preselil? Pa se čudiš, da ne prejemaš več Ave Marije. Pošlji nam TAKOJ svoj STARI in NOVI naslov. Brez starega te ne moremo najti v seznamu naročnikov, ki je urejen v vseh upravah listov po krajih zaradi praktične razpošiljatve. Brez novega pa sploh ne vemo, kam pošiljati. Pošta nam vsaki mesec vrača izvode s pripisom: Se je preselil! Takim moramo list ustaviti.

Z Vašim takojšnjim

sporočilom o selitvi boste upravi prihranili veliko sitnosti, sebi pa ohranili vse številke lista. Saj nas razumete, kajne?

● V toplo molitev priporočam pokojno Miss Frances Snyder, ki je umrla v Denver, Colo. Bila je sestra Mrs. Katarine Eppich. Pri njih sem vsako leto stanoval, ko sem se pri pobiranju naročnine mudil v Denverju. Naj ji bo Gospod bogat Plačnik za vse, kar mi je dobrega storila. Ostalim pa moje iskreno sožalje. - Brat Antonin.

Dne 10. januarja je Pij XII. izdal apostolsko konstitucijo z novimi odredbami glede evharističnega posta. Po novih odredbah smejo verniki piti pred svetim obhajilom vodo, bolniki pa smejo pod gotovimi pogoji vzeti zdravila. Vse to dokazuje širokogrudnost Cerkve, ki se vedno ozira na nove razmere in pomaga vernikom za lažje izpolnjevanje verskih dolžnosti. - O odredbi bomo bralce podrobneje seznanili prihodnjič.

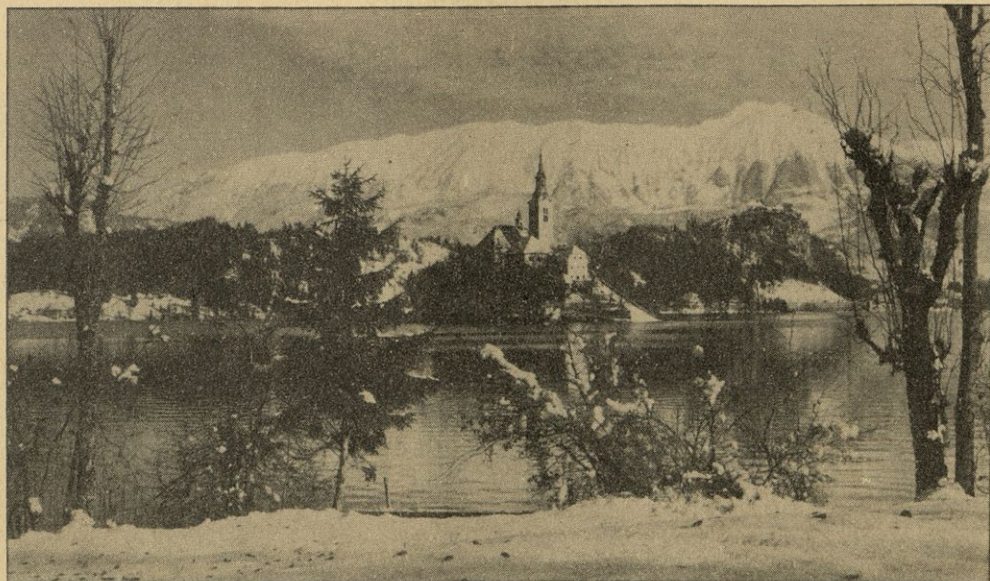

Foto Kunc

Blejski otok

KRAMLIJANJE NA ZAPEČKU

● **PRESCOTT, Ariz.** - Pošilja Rudolf Flajnik: Zahvaljujem se Vam za toliko vljudnost, da ste mi poslali gramofonske plošče: "Romanje k Mariji Pomagaj". Napravili ste nam za božične praznike nedopovedljivo veselje. Po dolgih enajstih letih, kar smo morali zapustiti ljubljeno domovino, smo prvič spet slišali prelepe slovenske pete litanije in druge Marijine pesmi, ki so nam dobro znane in smo jih tako silno pogrešali. V stari domovini smo bili vsi v družini cerkveni pevci in tako zdaj lepo zapojemo z rekordi. Veliko solz je kanilo pri nas, ko smo plošče prvič navili.

● **SAN FRANCISCO, Calif.** - Pošilja Agnes Markovic: Že ves Koledar sem prebrala in z velikim veseljem že stokrat pregledala sliko Matere božje na Smuku, župnija Semič. Kolikokrat sem bila v tisti lepi cerkvi pri sveti maši. Ta čudodelna podoba je kakor živa in mi ne more iz spomina. Hvaležna sem tistemu, ki Vam je sliko poslal. Doma sem iz Rožnega dola v semiški župniji in mi je vse tam okrog znano.

Ne morem povedati, kako rada prebiram Ave Marijo, četudi sem že stara in mi pešajo oči. Dokler bom še kaj videla, ne bo izšla nobena številka tega mesečnika, da bi ne obiskala moje hiše. Bog varuj Vaše delo!

● **TORONTO, Ontario, Kanada** - Piše Antonija R. - Tudi mene je pripeljala Marija srečno preko meje v Avstrijo in od tu sem pred nekaj meseci prispela v novo domovino. Zdaj pa Vas lepo prosim: vključite me med stalne naročnike Ave Marije! Takoj z novim letom mi jo začnite pošiljati in že zdaj moja iskrena zahvala.

Že doma sem stalno hrepenela po verskem listu, pa smo bili na žalost brez njega. Komunisti so zabranili vsak verski tisk, dasi vedno vpijejo, da niso proti veri in je vera popolnoma svobodna. V teh letih smo se naučili ceniti dober list, ki daje človeku moč in pogum v duhovnem življenju. Res je, da ljudje šele takrat prav vemo, kaj smo imeli, ko izgubimo. Bog daj, da bi Ave Maria še dolgo obiskovala naše izseljenske domove!

● **GORICA, Italija** - Piše Rev. Kazimir Humar: Sporočam Vam, da list doslej v redu prejeman, za kar sem Vam zelo hvaležen. Le od predlanskega letnika mi manjkajo tri številke (junij, julij in avgust), za katere bi Vas prosil. Morda so se med potjo izgubile, kar se s slovenskimi knjigami tako rado zgodi.

Ave Maria je postala zelo lepa. Kot ste morda opazili, uporabimo kak njen članek tudi v našem "Katoliškem glasu". Upamo, da temu niste nasprotni. Saj delamo končno Vi kakor mi za isto stvar. (Op. ur.: V veselje nam je, da smo z Ave Marijo kakor koli v pomoč slovenskemu goriškemu listu, saj ima lepo poslanstvo in mnogo težav.)

Sam kakor tudi moji znanci Ave Marijo zelo radi beremo. Gospod župnik iz Podgore se je za list tako navdušil, da mi ga vsak mesec "ukrade". Pošiljam Vam njegov naslov z željo, da bi mu list odslej dostavljali.

Prejmite obilo toplih pozdravov od svojih goriških rojakov. Uverjen sem, da se tudi na dolgi poti preko luže ne bodo shladili. Saj smo si vsi bratje!

● **LA SALLE, Ill.** - Piše Mary Štrukelj: Redno dobivam Ave Marijo in jo

tudi rada prebiram. Tudi moj mož je bil njen zvesti prijatelj in dolgoletni zastopnik. Žal je 17. decembra minilo že eno leto, kar ga je Gospod rešil zemskega trpljenja. Upam, da je pri Mariji Pomagaj prejel zasluženo plačilo za vse, kar je storil za razširjanje njenega lista med ameriškimi Slovenci.

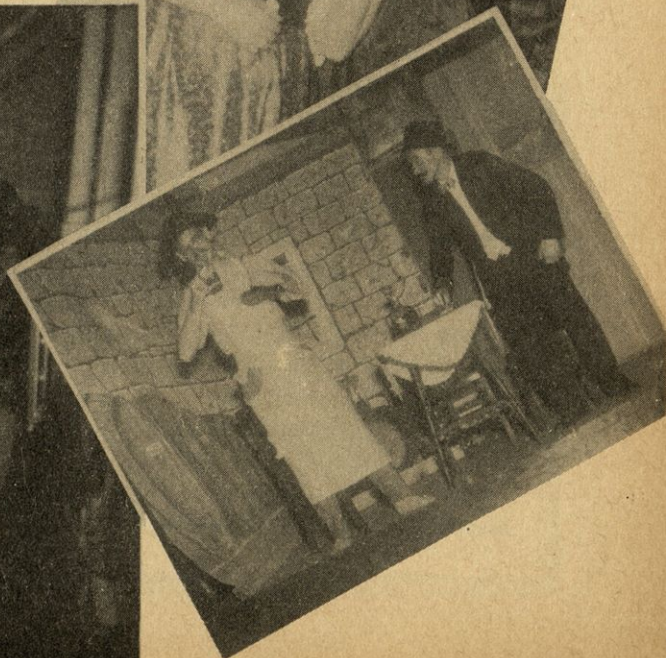
● EVELETH, Minn. - Pošilja Antonia Nemgar: Dragi p. urednik! Že pred petnajstimi leti sem dobila v "Bogoljubu" tele dve lepi molitvi k svetemu Judu Tadeju. Od takrat se mu vedno zatekam in sem bila že večkrat uslišana v veliki stiski. Če bi ju morda priobčili v Zapečku, bi Vam bil zanj marsikdo hvaležen. Prva se glasi:

Slavni sv. Juda Tadej, zaradi onih velikih prednosti, ki so te tako zelo

odlikovale v tvojem življenju: sorodstva z našim Gospodom Jezusom Kristusom in apostolstva; zaradi one slave, ki jo zdaj v nebesih uživaš kot plačilo tvojega truda in tvojega mučeništva, izprosi nam od Delivca vsakega dobrega daru vseh duhovnih in časnih milosti, ki jih potrebujemo, da si bomo obrnili v prid vse božje nauke, ki si nam jih zapustil ti v svojem pismu. Daj, izprosi nam, da postavimo stavbo popolnosti na temelj vere z gorečo molitvijo, izprosi milost Sv. Duha, da da ostanemo zvesti in stanoviti v ljubezni božji, v zaupanju na božje usmiljenje za večno življenje, da si bomo z vsemi primernimi sredstvi prizadevali zmotencem pomagati, in bomo tako poveličevali slavo, veličastvo, gospostvo in moč Onega, ki nas more greha

K SLIKAM iz newyorške prireditve na zadnjo nedeljo v novembru. Slovenci se kaj radi zberejo v farni dvoranici na Osmi cesti. Le pogledajte jih! In bili so prav zadovoljni s programom, ki je bil pester in dobro podan. Sliki predstavljata prizor iz Čehove enodejanske šale "Snubač" /desno zgoraj/, kjer nastopata Mrs. Kraljeva in Mr. Kregar; in pa prizorček iz dvo-speva "Čevljar in krojač" /desno spodaj/, ki sta ga izvedla Mr. Klezin in Mr. Tomažič.

Bog daj še več prijetnih uric na Osmi cesti!

obvarovati, čiste ohraniti in z veseljem napolniti ob prihodu našega Gospoda in Zveličarja Jezusa Kristusa. Amen. (300 dni odpustka - Pij X., 17. avgusta 1908.)

Druga molitev pa ima naslov Molitev v veliki stiski. Glasi se:

O sveti Juda Tadej, ti sorodnik Jezusa, Marije in Jožefa, ti slavni apostol in mučenec, ljubljenec presvete Trojice, bogat na čednostih in slaven zaradi svojih čudežev; ti hitri pomočnik teh, ki te kličejo, veliki zaščitnik teh, ki vate zaupajo, ti zvesti priprošnjik v težavnih zadevah! V svoji stiski se zatečem k tebi. Ne vem si več druge pomoči, če se me ti ne usmiliš. Iz globočine srca kličem k tebi: O, hiti mi na pomoč! Tebi je dal Bog to prednost, da pomagaš tem, ki so že skoro obupali. O, poglej vendar name; moje življenje je življenje križa, moji dnevi so dnevi bridkosti in moje srce je morje grenkosti. Vsa moja pota so s trnjem posuta in komaj mine kak trenutek, ki ni priča mojega vzdihovanja. Malosrčnost in potrtoost se me polašča, moja duša je obdana s temnimi oblaki. V teh težavnih razmerah prihajam k tebi in ne grem proč, dokler me ne uslišiš. Pridi mi na pomoč, o veliki sveti apostol, da bom mogel poveljevati božje usmiljenje ter tvojo moč

in dobroto. Vse svoje življenje ti bom hvaležen in hočem ostati tvoj častilec, dokler se ti ne bom zahvaljeval v nebesih. Amen.

● OTTAWA, Ill. - Piše Mary Madic: Lepo bi Vas prosila, da objavite mojo zahvalo v Ave Mariji. Najprej naši Mariji Pomagaj, zatem pa še nekaterim prijateljicam, saj so vse naročene na list. Bila sem štiri tedne v bolnišnici na operaciji. Vesela sem bila, ko so me prišle obiskat znanke iz Joliet: Barbara Klemenčič in njena sestra Tili, Uršula Ambros, Johana Žugel, Mrs. Joe Bower in Mrs. Anton Pirc. Bog Vam vsem povrni!

● WEST VIEW, Pa. - Piše Uršula Muren: Mariji sem dolžna globoko zahvalo. Bilo je avgusta meseca, ko sem nevarno zbolela in vse je kazalo, da bom morala v bolnišnico. Zatekla sem se goreče k Mariji Pomagaj in res mi je pomagala. Kdor prosi Marijo iz srca, ne prosi zastonj!

Pozdrav vsem zapečkarjem!

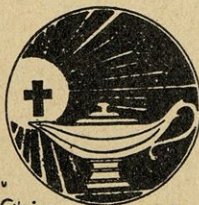
● SAINT MARYS, Kans. - Piše nam Br. M. Papich SJ: Iskreno se Vam zahvaljujem za Ave Marijo in Koledar, ki me je zelo razveselil in mi je dal veliko duhovnega užitka. Posebno oni članek o božji poti Marije Pomagaj na Brezjah. Kaj bi ne bilo dobro, ko bi vsako leto opisali eno izmed slovenskih božjih poti, saj jih je toliko po naši dragi domovini? S tem bi v naših srcih vedno znova vžigali ogenj ljubezni do naše Matere, kateri je narod posvečen, pa ji vseeno večkrat tako slabo služi.

● V decemberski številki smo na zadnji strani objavili pismo študentov, ki bi si radi postavili Katoliški dijaški dom. V popravek dostavljamo, da je novi naslov kampanje: Dijaški sklad, The North American Bank, 6131 St. Clair, Cleveland 3, Ohio. Njen cilj pa je "Slomškov akademski dom v Zdr. državah".

NAŠI POKOJNI

Rev. Francis MAŽIR, Sigel, Ill.
 Frances KUŽNIK, Cleveland, Ohio
 Mary BERUS, Cleveland, Ohio
 Frances SNIDER, Denver, Colo.
 Helena PETKOVŠEK, Cleveland, Ohio
 Mary PIRC, Cleveland, Ohio
 John KIRN, Bedford, Ohio
 John TRČEK, Cleveland, Ohio
 Joseph STIMEC, Cleveland, Ohio
 Anton URICH, Gilbert, Minn.
 Joseph HOČHEVAR, Cleveland, Ohio

R.
 I.
 P.

DOBROTNIKOM BOG POVRNI!

ZA SV.MAŠE: Po \$60: A.Durko; po \$50: M.Milcinovic; po \$45: M.Skulj; po \$40: J.Winsece; po \$37: M.A.Hochevar; po \$32: A.Kegel; po \$30: M.Zupancic; po \$25: A.Leksan; po \$20: L.Fainer; po \$15: J.Pullman, M.Kutin; po \$12: Mr.Gorjanc; po \$10: F.Brezovar, A.Janchan; po \$9: M.Krebs; po \$7.50: M.Kuhar, M.Barbis; po \$7: M.Abe, M.Trusnik, J.Ulchar; po \$6: M.Udovich; po \$5: F.Star, M.Lovrencic, J.Sraj, M. "Iajderman, J.Smole, J.Mihelic, F.Cdrar, K.Modic, M.Skulj, M.Kalister, M.Sedlak, M.Muha, M.Miller, A.Bartol, T.Urbiha, A.Moze, M.Kosmac, R.Hrouda, M.Kucic, J.Dolenc, J.Kervin, M.Krebs, F.Zbasnik, Rev.J.Celesnik; po \$4: L.Raddell, J.Petrovic, M.Krebs, M.Habse, D.Sapa, A.Epoch, J.Kosir, L.Simcic, V.Slana, M.Pike, A.Jancar, J.Turk, J.Furlan, A.Ferenchak, M.Kopac, J.Skufca; po \$3.50: P.Kocjan, T.Peterlin; po \$3: J.Jevnik, M.Sivic, F.Kastigar, F.Zuzek, R.Cic, U.Lovsin, H.Preotle, J.Sraj, F.Kamin, A.Grimisich, F.Snyder, U.Lovko, T.Migvar, J.Pristopec, J.Kremzar; po \$2.50: J.Sadler, M.Jersan; po \$2: M.Papesh, F.Mali, M.Palcic, A.Kramer, J.Major, J.Konda, A.Novak, L.Sharp, M.Verbic, J.Major, A.Russ, V.Slana, M.Zelle, M.Roseman, F.Osaben, F.Verbic, J.Habjan, K.Roberts, F.Snyder, L.Dolinsek, J.Hite, N.Jerin, M.Matekel, U.Taucher, M.Stukel, L.Simcic, J.Janezic, M.Knap, R.Sprager, F.Verhovec, J.Liperisich, A.Perko, M.Zupancic, J.Glivar, J.Gustincic, A.Zelko, A.Glad, V.Slana, J.Makovec, F.Ivancic, M.Intihar, J.Kersman, J.Grimisic, A.Gostic, J.Major, P.Strnad, B.Vavpotic, L.Simcic, J.Hochevar, F.Muren, M.Perko, F.Povsic; po \$1.50: R.Wolacki, M.Vajk, M.Tomsha, J.Modec, Druz.Boh, A.Kotchevar, Rev.C.Wolbang, J.Persin, R.Gubanc, A.Jackopin, M.Klajderman, M.Moze, J.Marcec, M.Jekovec, K.Tezak, F.Bucar; po \$1: M.Hochevar, J.Novak, H.Simaz, A.Bezlaj, M.Strukel, A.Jancar, J.Petrich, M.Povirk, T.Sekuta, F.Sherek, M.Sutulovic, M.Zalar, J.Hochevar, A.Bresnick, L.Dolinsek, M.Veselich, M.Kos, J.Poturica, A.Cercek, S.Koler, M.Petelin, A.Urich, P.Vrecar, A.Wolf, M.Bolka, J.Janezic, A.Markoja, J.Vidervol, L.Dolinsek, M.Madic, H.Simas, M.Erchul, M.Stariha, J.Korencic, J.Pecnik, T.Prosen, U.Sepic, M.Zore.

ZA LUČKE: Po \$7.50: M.Narobe; po \$5: M.Skulj, J.Poturica; po \$4: J.Pezdirtz Sr.; po \$3: R.Gubanc; po \$2.50: A.Mulich; po \$2: M.Belec, J.Zeljko, F.Kastigar, J.Sraj, C.Tisovec, M.Aidisek, K.Grmovsek, J.Habjan; po \$1.50: F.Osredkar, J.Grabrian, J.Kascek, M.Zalar, A.Rabsel, J.Ravnikar; po \$1: A.Chunto, P.Kocjan, M.Tomac, A.Bartol, J.Ozbolt, F.Paul, R.Papesh, F.Zuzek, M.Bukovnik, S.Rebich, J.Saletel, A.Knauss, F.Kerhin, J.Persin, A.Peterlin, E.Petric, J.Ursich, K.Jaksic, F.Sherek, M.Sterbenz, A.Rodman, A.Zelko, M.Trusnik, M.Veselich, K.Bergant, M.Fink,

M.Knaus, A.Wolf, M.Cervan, M.Jugovich, J.Petrovic, A.Offak, F.Muren, J.Korencic, N.N., S.7upancic, M.Benich, U.Lovko, M.Russ, K.Stuller, A.Kramer, M.Smole; po .50¢: J.Jaksa, A.Simoncic, M.Strukel, M.Ferenchak, N.Jerin, M.Lesar, J.Zelko, J.Zadnik, J.Zele, H.Zilavec, A.Godec, F.Gerchman, M.Roseman, T.Sekuta, M.Sutulovic, F.Orazem, S.Setina, M.Zupancic, W.Krischbaum, J.Anzicek, M.Kresovich, M.Kos, L.Paushe, H.Stutts, M.Slantz, U.Sepic, M.Troja, A.Koritnik, R.Mance, J.Halozan; po .10¢: J.Strojan.

ZA APOSTOLAT SV.FRANČIŠKA: Po \$20: M.Skulj; po \$10: E.Smolic, M.Blaj, F.Tomsic; po \$2: J.Gustincic; po \$1: B.Skofic, A.Rodman, A.Blodnikar.

ZA ROMARSKI DOM: Po \$1.50: H.Repich.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO: Po \$15: J.Jevnik; po \$12.50: J.Skufca; po \$5.50: J.Madec; po \$5: J.Clusac, A.Cercek; po \$3.50: A.Zitnik; po \$3: J.Laganis, T.Yankel; po \$2: A.Vidmar, S.Zupancic, M.Abe, C.Tisovec, K.Radez, P.Vrecar, J.Grdina, F.Kamin; po \$1: M.Fear, J.Fortier, M.Tomac, C.Sheffler, F.Gerchman, J.Stampfel, F.Sherek, L.J.Davidson, A.Rodman, A.Rresnick, Mrs.Hlabse, A.Blodnikar, F.Ivancic, J.Poturica, R.Papesh, F.Muren, U.Lovko; po .50¢: J.Novak, A.Banich, M.Pristopec, Mrs.Hrestak, M.Sivic, R.Cic, M.Spehar; po .33¢: Rev.J.Klopcec; po .25¢: M.Flor; po .20¢: J.Major; po .10¢: J.Strojan; po .07¢: K.Stark.

ZA BARAGOVO ZVEZO: Po \$25: Klub Ljubljana poslal J.Jerich; po \$8: M.Stukel; po \$5: Rev.V.Vodusek, F.Tomsic, M.Jamnik, Mr.Mrs.Starc; po \$4: M.Lavtizar; po \$2.50: J.Bojanc, H.Bardik, N.Odar; po \$2: M.Tomac, M.Belec, A.Prijatelj, U.Lovsin, H.Preotle, M.Stusek, A.Cetinski, F.Gradishar; po \$1.50: K.Kastelic, Rev.C.Wolbang, J.Kraljic, M.Petelin, Rev.E.Hodnik; po \$1: J.Zelko, F.Drasler, A.Skrinar, M.Prostor, M.Gombach, M.Seratti, M.Trusnik, M.Aidisek, J.Gabrovshik, M.Tomsha, T.Jordan, E.Shaqer, Rev.M.Turk.

DAR LISTU: Po \$5: J.Kraljic, J.Mihelic; po \$4: M.Abe, Rev.F.Jerasa; po \$2.50: Rev.M.Turk, Rev.E.Hodnik; po \$2: A.Krapenc, R.Gubanc, Rev.C.Wolbang; po \$1: J.Loushin, J.Primozich, T.Plut, B.Skofic, A.Habjan, J.Saletel, J.Gustincic, A.Rodman, M.Erchul, M.Madic; po .75¢: H.Mozina, M.Stariha; po .50¢: U.Taucher, M.Povirk, A.Stazinski, M.Turk, A.Godec, A.Mozina, J.Mivec, M.Casseran, J.Pecnik, Mr.Gorjanc; po .25¢: M.Globavs, J.Hodnik; po .10¢: A.Kotchevar.

OČE, MATI! Pomnita tole resnico:

Kar Tvoj otrok danes bere, to bo jutri pokazal v življenju. Če bodo njegova dejanja napak, bo upravičeno pokazal nate z besedami: "Ti si kriv, ti si kriva! Zakaj pa sta mi pustila brati vse od kraja?" Ne hrani strup tiska v svoji hiši!

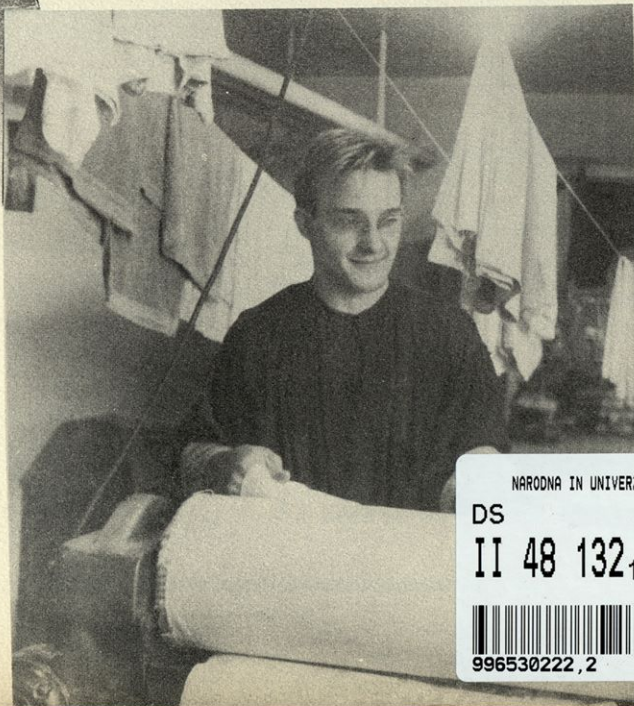

SINOVI SLOVENSКИH STARŠEV I

Redovni bratje pomagajo duhovnikom. Tudi v lemontskem samostanu je dosti dela v tiskarni, kuhinji, pralnici, Romarskem domu, na farmi... Bi se jim morda pridružil in posvetil svoje življenje Bogu v frančiškanskem redu? Piši na spodnji naslov!

The Brothers in the Franciscan Order help the priests in their work. Here in Lemont they work in the printery, in the kitchen, in the laundry, in the Baraga guest house, on the farm... Would you like to join this Brother, and dedicate your life to God?

For full particulars write to:
Very Rev. Commissary
St. Mary's Seminary
Lemont, Illinois

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA

DS

II 48 132 1953

996530222, 2

COBISS o